

พระธรรมยอห์น John

พระวาทาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

1 ในปฐมกาล พระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า 2พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล 3สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ 4ในพระองค์คือชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ 5ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด แต่ความมืดไม่ได้เข้าใจ¹ความสว่างนั้น

6 มีชายผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงส่งมา ท่านชื่อว่า ยอห์น 7ท่านมาในฐานะพยานเพื่อยืนยันเกี่ยวกับความสว่างนั้น เพื่อว่าคนทั้งปวงจะได้เชื่อโดยทางท่าน 8ท่านเองมิใช่ความสว่างนั้น ท่านเพียงแต่เป็นพยานของความสว่างนั้น

9ความสว่างแท้ซึ่งให้ความสว่างแก่มนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก²

10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และแม้ว่าโลกถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ แต่โลกก็มิได้รู้จักพระองค์ 11พระองค์ทรงเข้ามาในดินแดนของพระองค์เอง แต่คนของพระองค์เองไม่ยอมรับพระองค์ 12ส่วนคนทั้งปวงที่ยอมรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า 13คือเป็นบุตรที่มีได้เกิดจากการสืบเชื้อสายตามธรรมชาติ³

หรือจากการตัดสินใจของมนุษย์หรือจากเจตจำนงของสามี แต่เกิดจากพระเจ้า

---

1 1:5 หรือ ความมืด และความมืดไม่ได้ชนะ

2 1:9 หรือ นี่คือการสว่างแท้ ซึ่งให้ความสว่างแก่มนุษย์ทุกคนผู้เข้ามาในโลก

3 1:13 ภาษากรีกว่า จากสายเลือด

14 พระวาทาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประทับอยู่ท่ามกลางเรา
พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง เราได้เห็นพระสิริของพระองค์
คือพระสิริของพระบุตรองค์เดียว ผู้ทรงมาจากพระบิดา

15 ยอห์นเป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์ ท่านร้องประกาศว่า
“นี่คือผู้ซึ่งเราได้บอกไว้ว่า ‘พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังเรา
ทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนเรา’ “

16 จากความบริบูรณ์แห่งพระคุณของพระองค์
เราทั้งปวงได้รับพระพรครั้งแล้วครั้งเล่า

17 เพราะบทบัญญัติประทานมาทางโมเสส

ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า
แต่พระเจ้าคือพระบุตรองค์เดียว⁴ ผู้ทรงอยู่เคียงข้างพระบิดา
ได้ทรงทำให้พระองค์เป็นที่ประจักษ์แล้ว”

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาปฏิเสธรว่าตนเองมิใช่พระคริสต์

19 นี่คือการพยานของยอห์น

เมื่อชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็มส่งพวกปุโรหิตและคนเลวีมา ถามว่าท่านเป็นใคร
20 ท่านมิได้ปิดบังความจริง ท่านยอมรับอย่างเปิดเผยว่า
“เราไม่ใช่พระคริสต์⁵”

21 พวกนั้นจึงถามว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นใคร? ท่านเป็นเอลียาห์หรือ?”
ท่านบอกว่า “ไม่ใช่”
ครั้งถามว่า “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะนั้นหรือ?”

---

⁴ 1:18 บางต้นฉบับว่า แต่พระบุตรองค์เดียว

⁵ 1:20 หรือ พระเมสสิยาห์ ทั้งคำว่า “พระคริสต์” (เป็นคำกรีก) และ
“พระเมสสิยาห์” (เป็นคำฮีบรู) แปลว่า “ผู้ที่ทรงเจิมไว้” เช่นเดียวกับข้อ

ท่านก็ตอบว่า “ มิได้”

22 ในที่สุดพวกเขาจึงกล่าวว่า “ ท่านเป็นใคร? จงตอบมาเถิด เราจะได้ไปบอกผู้ที่ส่งเรามา ท่านอ้างว่าตัวท่านเองเป็นใคร?”

23 ยอห์นตอบโดยยกคำของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า

“ เราคือเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า

‘ จงทำทางให้ตรงไปสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า’ “ 6

24 พวกเขาฟาริสีบางคนที่ถูกส่งมา 25จึงถามท่านว่า

“ ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลียาห์หรือผู้เผยพระวจนะนั้น ทำไมท่านจึงให้บัพติศมา?”

26 ยอห์นตอบว่า “ เราให้บัพติศมาด้วย⁷น้ำ แต่ผู้หนึ่งในหมู่พวกท่าน ซึ่งท่านไม่รู้จัก 27พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะมาภายหลังเรา

เราไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์”

28 ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ณ อีกฟากแม่น้ำจอร์แดน ที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเยซูลูกแกะของพระเจ้า

29 วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเสด็จมาทางท่าน จึงกล่าวว่า

“ จงดูพระเมษโปดก⁸ ผู้ทรงรับบาปผิดของโลกไป!

30นี่แหละคือผู้ที่เราหมายถึง เมื่อเรากล่าวว่า

‘ พระองค์ผู้มาภายหลังเราทรงยิ่งใหญ่เหนือกว่าเรา

เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนเรา’ 31เราเองไม่รู้จักพระองค์

---

⁶ 1:23 อ ส ย .40:3

⁷ 1:26 หรือ ใน เช่นเดียวกับข้อ 31, 33

⁸ 1:29 แปลว่า ลูกแกะ

แต่เหตุผลที่เรามาให้บัพติศมาด้วยน้ำ
ก็เพื่อให้พระองค์เป็นที่ประจักษ์แก่อิสราเอล”

32 แล้วยอห์นเป็นพยานดังนี้ว่า

“ เราเห็นพระวิญญาณลงมาจากสวรรค์ดั่งนกพิราบ และสถิตอยู่กับพระองค์
33 เราคงไม่รู้ว่าพระองค์เป็นใคร แต่ผู้ที่ทรงใช้ให้เรามาให้บัพติศมาด้วยน้ำ
ตรัสบอกเราไว้ว่า ‘ เจ้าเห็นพระวิญญาณลงมาสถิตอยู่กับผู้ใด
ผู้นั้นคือผู้ที่จะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 34 เราได้เห็นแล้ว
และเราเป็นพยานได้ว่านี่คือพระบุตรของพระเจ้า”

สาวกกลุ่มแรกของพระเยซู

(ม ธ .4:18-22; ม ก .1:16-20; ล ก .5:2-11)

35 วันรุ่งขึ้น ยอห์นกับสาวก 2 คนก็อยู่ที่นั่นอีก

36 เมื่อท่านเห็นพระเยซูเสด็จผ่านไป จึงกล่าวว่า

“ จงดูพระเมษโปดก⁹ของพระเจ้า!”

37 เมื่อสาวกทั้งสองได้ยินท่านกล่าวเช่นนั้น จึงติดตามพระเยซูไป

38 พระเยซูทรงหันมา เห็นพวกเขาตามมา จึงตรัสถามว่า

“ ท่านต้องการอะไร?”

เขาทูลว่า “ รับบี (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ไหน?”

39 พระองค์ตรัสว่า “ มาเถิด แล้วท่านจะเห็น”

เขาจึงไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ประทับ และใช้เวลาวันนั้นอยู่กับพระองค์
ขณะนั้นประมาณ 4 โมงเย็น

40 หนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นกล่าวและได้ติดตามพระเยซูไปนั้นคือ
อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร 41 สิ่งแรกสุดที่อันดรูว์ทำคือไปหาซีโมน

---

⁹ 1:35 แปลว่า ลูกแ ก ะ

ผู้เป็นพี่ชายและบอกว่า “ เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” (นั่นคือ พระคริสต์)
42 และ พวกเขามาเฝ้าพระเยซู

พระเยซูทรงมองดูเขาและตรัสว่า “ ท่านคือซีโมนบุตรยอห์น
ท่านจะได้ชื่อว่า เปโตร” (ซึ่งแปลว่า เปโตร¹⁰)

พระเยซูตรัสเรียกฟีลิปและนาธานาเอล

43 รุ่งขึ้น พระเยซูตัดสินพระทัยจะไปแคว้นกาลิลี
ทรงพบฟีลิปและตรัสกับเขาว่า “ จง ตาม เร า มา ”

44 ฟีลิปมาจากเมืองเบธไซดา เช่นเดียวกับอันดรูว์และเปโตร

45 ฟีลิปพบนาธานาเอล และบอกเขาว่า

“ เราพบผู้ซึ่งโมเสสเขียนถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ
และซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะก็เขียนถึงด้วย คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
บุตรโยเซฟ”

46 นาธานาเอล ถามว่า “ นาซาเร็ธ! จะมีอะไรดีมาจากที่นั่นได้หรือ?”
ฟีลิปบอกว่า “ มาดูเถิด”

47 เมื่อพระเยซูทรงเห็นนาธานาเอลเข้ามาหา ก็ตรัสถึงเขาว่า
“ นี่คือนิสรานาเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอันใดเลย”

48 นาธานาเอลทูลว่า “ พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร?”
พระเยซูตรัสว่า “ เราเห็นท่านขณะที่ท่านยังนั่งอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น
ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน”

49 นาธานาเอลจึงร้องว่า “ รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล”

---

¹⁰ 1:42 ทั้งเคฟาส (คำภาษาฮีบรู) และ เปโตร
(คำภาษากรีก) แปลว่า ศิลา

50 พระเยซูตรัสว่า “ ท่านเชื่อ เพราะเราบอกว่า
เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น¹¹ ท่านจะเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก”
51แล้วพระองค์ตรัสต่อไปว่า “ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า
พวกท่านจะเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออก
และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขี้นลงเหนือบุตรมนุษย์”

พระเยซูเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่น

- 2 ในวันที่สาม มีงานสมรสที่เมืองคานาในแคว้นกาลิลี
มารดาของพระเยซูอยู่ที่นั่น
2และพระเยซูกับสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปงานสมรสด้วย
3เมื่อเหล้าองุ่นหมด มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า
“ เขาไม่มีเหล้าองุ่นเหลือแล้ว”
4 พระเยซูตรัสว่า “ หญิงที่รักเอ๋ย ท่านให้เราไปเกี่ยวข้องด้วยทำไม?
ยังไม่ถึงเวลาของเรา”
5 มารดาของพระองค์บอกพวกคนรับใช้ว่า
“ จงทำทุกอย่างตามที่ท่านสั่ง”
6 ที่นั้นมีโอ่งหิน 6 ใบตั้งอยู่ เป็นชนิดที่ใช้ในพิธีชำระของชาวยิว
แต่ละใบจุน้ำประมาณ 75-115 ลิตร¹²
7 พระเยซูตรัสสั่งพวกคนรับใช้ว่า “ จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม”
เขาจึงตักน้ำใส่จนเต็มโอ่ง เสมอปาก
8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า “ จงตักส่งให้เจ้าภาพเถิด”

---

¹¹ 1:50 หรือ ใต้ต้นมะเดื่อนั้นหรือ?

¹² 2:6 ภาษากรีกว่า 2-3 เมเตอร์เตส

พวกเขา ก็ทำ ต ำ ม 9เจ้าภาพชิมน้ำซึ่งกลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว
เขาไม่รู้เลยว่าเหล้านี้มาจากไหน แต่พวกคนรับใช้ที่ตักน้ำใส่รู้ว่ามาจากไหน
เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10และพูดว่า “ ใครๆ
ก็เอาเหล้าองุ่นชั้นดีมาให้ดื่มก่อน พอแขกเหรี้อดื่มกันมากแล้ว
ค่อยเอาเหล้าองุ่นราคาถูกลงกว่ามาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าองุ่นที่ดีที่สุดไว้จนถึงบัดนี้
11

พระเยซูทรงทำสิ่งนี้ซึ่งเป็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์
ที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี โดยเหตุนี้
พระองค์ได้สำแดงพระสิริของพระองค์
และเหล่าสาวกของพระองค์ก็มีความเชื่อในพระองค์

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

(ม ธ .21:12, 13; ม ก .11:15-17; ล ก .19:45, 46)

12 หลังจากนั้น พระองค์เสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับมารดา
น้องชาย และเหล่าสาวกของพระองค์ พวกเขาพักอยู่ที่นั่น 2-3 วัน

13 ครั้นใกล้เทศกาลปัสกาของชาวยิว พระเยซูเสด็จขึ้นสู่กรุงเยรูซาเล็ม

14ในลานพระวิหาร พระองค์ทรงพบคนขายวัว แกะ และนกพิราบ และคนอื่นๆ
นั่งอยู่ที่โต๊ะรับแลกเงิน

15พระองค์จึงทรงใช้เชือกทำเป็นแส้ไล่พวกเขาทั้งหมดออกจากบริเวณพระวิหาร
รวมทั้งแกะและวัว ทรงเทเหรียญและคว่ำโต๊ะของคนที่รับแลกเงิน

16พระองค์ตรัสกับคนขายนกพิราบว่า “ เอาของพวกนี้ออกไปจากที่นี่!
ท่านกล้าได้อย่างไรมาทำให้นิเวศแห่งพระบิดาของเรากลายเป็นตลาด!”

17 เหล่าสาวกนึกถึงคำที่เขียนไว้ว่า

“ ความร้อนรนเพื่อพระนิเวศของพระองค์จะท่วมทับหน้าพระองค์” ¹³

---

¹³ 2:17 ส ด ด .69:9

18 แล้วพวกยิวเรียกร้องกับพระองค์ว่า

“ ท่านมีหมายสำคัญอันอัศจรรย์อะไรที่แสดงให้เห็น เพื่อพิสูจน์ว่าท่านมีสิทธิอำนาจที่จะทำสิ่งทั้งปวงนี้?”

19 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ ทำลายวิหารนี้ แล้วเราจะยกขึ้นใหม่ใน 3 วัน”

20 พวกยิวทูลตอบว่า “ ต้องใช้เวลาถึง 46 ปีสร้างวิหารนี้ ท่านจะยกขึ้นใหม่ใน 3 วันหรือ?”

21 แต่วิหารที่ทรงกล่าวถึงคือพระกายของพระองค์

22 หลังจากทีพระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้ว

เหล่าสาวกจึงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ แล้วพวกเขาจึงเชื่อพระคำที่พระเยซูตรัส

23 ขณะพระองค์ประทับที่กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา

ผู้คนมากมายเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ที่ทรงกระทำและเชื่อในพระนามของพระองค์¹⁴ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงไว้เนื้อเชื่อใจพวกเขา

เพราะพระองค์ทรงรู้จักมวลมนุษย์

25 พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้คนมาเป็นพยานเรื่องมนุษย์

เพราะพระองค์ทรงทราบว่าอะไรอยู่ในมนุษย์

พระเยซูทรงสอนนิโคเดมัส

3 มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อนิโคเดมัส เป็นสมาชิกสภาการปกครองของยิว

2 เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน ทูลว่า “ รับบี

เรารู้ว่าท่านเป็นครูผู้มาจากพระเจ้า

---

¹⁴ 2:23 หรือ ในพระองค์

เพราะไม่มีใครสามารถทำนายสำคัญอันอัศจรรย์ที่ท่านทำอยู่
หากพระเจ้ามิได้ทรงสถิตกับเขา”

3 พระเยซูตรัสตอบโดยประกาศว่า

“ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าไม่มีใครเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้
ถ้าเขาไม่บังเกิดใหม่¹⁵”

4 นิคodemัสทูลถามว่า “ คนจะเกิดใหม่ได้อย่างไรเมื่อเขาแก่แล้ว?
แน่นอน เขาไม่อาจเข้าไปในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองเพื่อเกิดออกมาใหม่!”

5 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ไม่มีใครสามารถเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้
ถ้าเขาไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ 6มนุษย์¹⁶ให้กำเนิดมนุษย์¹⁷
แต่พระวิญญาณ**¹⁸ให้กำเนิดวิญญาณ 7ท่านไม่ควรแปลกใจที่เราบอกว่า
‘ ท่าน¹⁹ต้องเกิดใหม่’ 8ลมพัดไปไหนๆ ตามใจชอบ ท่านได้ยินเสียงลม
แต่ท่านไม่อาจบอกวาลมมาจากไหนหรือจะไปที่ไหน
ทุกคนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เช่นกัน”

9 นิคodemัสทูลถามว่า “ นี่จะเป็นได้อย่างไร ไ ร ?”

10 พระเยซูตรัสว่า “ ท่านเป็นอาจารย์ของคนอิสราเอล
และท่านไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ? 11เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
เราพูดสิ่งที่เรารู้ และเราเป็นพยานถึงสิ่งที่เราเห็นมา แต่ถึงกระนั้น
พวกท่านก็ไม่ยอมรับคำพยานของเรา

12เราได้พูดกับท่านถึงสิ่งในโลกนี้และท่านไม่เชื่อ

---

¹⁵ 3:3 หรือ บังเกิดจากเบื้องตน เช่นเดียวกับข้อ 7

¹⁶ 3:6 หรือ เนื้อหนัง

¹⁷ หรือ เนื้อหนัง

¹⁸ หรือ แต่วิญญาณ

¹⁹ 3:7 ภาษากรีกว่า พวกท่าน

แล้วถ้าเราพูดถึงสิ่งในสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร?

13 ไม่มีใครเคยขึ้นไปสวรรค์เว้นแต่ผู้มาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์²⁰

14 โมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น

15 เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร์²¹

16 “ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก

จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

17 เพราะพระเจ้ามิได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเพื่อพิพากษาลงโทษโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยทางพระบุตรนั้น

18 ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์ไม่ถูกพิพากษา แต่ผู้ใดที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

19 คำตัดสินเป็นดังนี้คือ ความสว่างได้เข้ามาในโลก แต่มนุษย์รักความมืด แทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย

20 ทุกคนที่ทำชั่วก็เกลียดความสว่าง และจะไม่เข้ามาในความสว่าง เพราะกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกเปิดโปง

21 แต่ผู้ใดที่มีชีวิตอยู่โดยความจริงย่อมมาสู่ความสว่าง

เพื่อให้เห็นชัดเจนว่าสิ่งที่ตนทำนั้นได้กระทำไปโดยฟังพระเจ้า” ²²

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นพยานเรื่องพระเยซู

22 หลังจากนั้น

พระเยซูเสด็จไปยังแถบชนบทของแคว้นยูเดียพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์ ที่นั่นพระองค์ทรงใช้เวลาอยู่กับพวกเขาและให้บัพติศมา

---

²⁰ 3:13 บางต้นฉบับว่า บุตรมนุษย์ผู้สถิตในสวรรค์

²¹ 3:15 หรือ ผู้ที่เชื่อจะมีชีวิตนิรันดร์ในพระองค์

²² 3:21 ผู้แปลบางคนปิดเครื่องหมายคำพูดที่ข้อ 15

23 ยอห์นก็กำลังให้บังพิศมาอยู่เช่นกัน ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิม
เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และประชาชนมารับบังพิศมาไม่ขาดสาย

24 (นี่เป็นช่วงก่อนที่ยอห์นจะถูกขังคุก)

25 เกิดการโต้เถียงขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นบางคนกับชาวยิวคนหนึ่ง²³ เรื่อง
การชำระตามระเบียบพิธี 26 พวกเขามาหา ยอห์น และกล่าวแก่ท่านว่า “ รับบี
ชายผู้ซึ่งเคยอยู่กับท่านที่อีกฟากแม่น้ำจอร์แดน ชายคนที่ท่านเป็นพยานถึงนั้น
กำลังให้บังพิศมาอยู่ และทุกคนกำลังไปหาเขา”

27 ยอห์นตอบคำกล่าวนี้ว่า

“ มนุษย์ได้รับเกียรติเพียงสิ่งที่ประทานให้เขาจากสวรรค์

28 พวกท่านเองก็เป็นพยานได้ถึงคำพูดของเราที่ว่า ‘ เราไม่ใช่พระคริสต์²⁴

แต่เราถูกส่งมานำเสด็จพระองค์’ 29 เจ้าสาวย่อมเป็นของเจ้าบ่าว

เพื่อนผู้ดูแลเจ้าบ่าวคอยฟังเขาอยู่ และเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

เมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว เราก็มีความชื่นชมยินดีเช่นนั้น

และบัดนี้ความชื่นชมยินดีนั้นก็เต็มบริบูรณ์แล้ว 30 พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น
ส่วนเราต้องด้อยลง

31 “ ผู้มาจากเบื้องบนนั้นย่อมอยู่เหนือสิ่งทั้งปวง

ผู้ที่มาจากโลกย่อมเป็นของโลก และพูดอย่างคนที่มาจากโลก

พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงอยู่เหนือสิ่งทั้งปวง

32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่ทรงเห็นและทรงสดับ

แต่ไม่มีใครรับคำพยานของพระองค์

33 ผู้ที่รับคำพยานนั้นก็ให้การรับรองว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริง

34 เพราะผู้ที่พระเจ้าส่งมาย่อมกล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยว่าพระเจ้า²⁵ ประ

---

²³ 3:25 บางต้นฉบับว่า ชาวยิวกลุ่มหนึ่ง

²⁴ 3:28 หรือ พระเมสสิยาห์

²⁵ 3:34 ภาษากรีกว่า พระองค์

ทานพระวิญญูณโดยไม่จำกัด 35พระบิดาทรงรักพระบุตร
และวางทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระบุตร
36ผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรมีชีวิตนิรันดร์
แต่ผู้ใดที่ไม่ยอมรับพระบุตรจะไม่ได้เห็นชีวิต
เพราะพระพิโรธของพระเจ้ายังอยู่กับเขา” 26

พระเยซูทรงสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย

- 4 พ ว กฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น
- 2อันที่จริง มิใช่พระเยซู แต่สาวกของพระองค์ต่างหากที่ให้บัพติศมา
- 3เมื่อพระเยซูทรงทราบเช่นนี้ ก็เสด็จจากแคว้นยูเดียกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก
- 4 พระองค์ต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย
- 5จึงเสด็จมายังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรียชื่อ สิคาร์ ใกล้ที่ดินแปลงที่ยาโคบ
ยกให้โยเซฟบุตรชายของเขา 6บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น
และพระเยซูทรงเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง จึงประทับนั่งข้างๆ บ่อ
ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง
- 7 เมื่อหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า
“ ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยได้ไหม?”
- 8(สาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)
- 9 หญิงชาวสะมาเรียทูลว่า “ ท่านเป็นยิว ส่วนดิฉันเป็นหญิงชาวสะมาเรีย
ท่านมาขอน้ำจากดิฉันได้อย่างไร?”
(เพราะชาวยิวไม่คบหากับชาวสะมาเรีย²⁷)

---

²⁶ 3:36 ผู้แปลบางคนใส่เครื่องหมายคำพูดปิดที่ข้อ 30

²⁷ 4:9 หรือ ไม่ใช่ภานะที่ชาวสะมาเรียเคยใช้

10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า

“ ถ้าท่านรู้จักของที่พระเจ้าประทานและรู้จักผู้ที่ขอน้ำจากท่าน ท่านคงจะขอจากผู้นั้น และผู้นั้นจะให้น้ำซึ่งให้ชีวิตแก่ท่าน”

11 หญิงนั้นทูลว่า “ ท่านเจ้าข้า ท่านไม่มีอะไรที่จะใช้ตักน้ำ และบ่อก็ลึก ท่านจะได้น้ำซึ่งให้ชีวิตมาจากไหน?

12 ท่านยิ่งใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ซึ่งให้บ่อนี้แก่เราหรือ?

และท่านยาโคบเองกับลูกหลานตลอดจนฝูงสัตว์ก็ตักน้ำจากบ่อนี้

13 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ทุกคนที่ตักน้ำนี้จะกระหายอีก

14 แต่ผู้ใดตักน้ำที่เราให้จะไม่กระหายอีกเลย

อันที่จริงน้ำซึ่งเราให้เขานั้นจะกลายเป็นน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์”

15 หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า “ ท่านเจ้าข้า โปรดให้น้ำนั้นแก่ดิฉัน

เพื่อดิฉันจะไม่กระหายอีก และไม่ต้องกลับมาตักน้ำที่นี่เสมอๆ “

16 พระเยซูตรัสบอกนางว่า “ จงไปเรียกสามีของท่านมา”

17 นางทูลว่า “ ดิฉันไม่มีสามี”

พระเยซูตรัสกับนางว่า “ ท่านพูดถูก ที่ว่าไม่มีสามี

18 อันที่จริงท่านมีสามี 5 คนแล้ว

และชายคนที่ท่านอยู่ด้วยขณะนี้ไม่ใช่สามีของท่าน

สิ่งที่ท่านเพิ่งพูดไปนั้นก็ออกจะจริงทีเดียว”

19 หญิงนั้นทูลว่า “ ท่านเจ้าข้า ดิฉันเห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ

20 บรรพบุรุษของเรา นมัสการที่ภูเขานี้

แต่พวกท่านชาวยิวอ้างว่าเราต้องนมัสการที่ในกรุงเยรูซาเล็ม”

21 พระเยซูประกาศว่า “ หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด ใกล้เคียงเวลาแล้ว

เมื่อพวกท่านจะนมัสการพระบิดา ไม่ใช่ที่ภูเขานี้หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 พวกท่านชาวสะมาเรียนนมัสการสิ่งที่ท่านไม่รู้จัก

ส่วนเรานมัสการสิ่งที่เรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว 23 ภาระนั้น

ใกล้เคียงเวลาแล้ว

และบัดนี้ก็ถึงเวลาแล้วที่ผู้นมัสการอย่างถูกต้องจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณ และความจริง เพราะพวกเขาเป็นผู้นมัสการแบบที่พระบิดาทรงแสวงหา
24 พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ

ผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

25 หญิงนั้นทูลว่า “ ดิฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่า พระคริสต์) กำลังเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว จะทรงอธิบายทุกสิ่งแก่เรา”

26 แล้วพระเยซูทรงประกาศว่า “ เราที่พูดอยู่กับท่านคือผู้นั้น”

เหล่าสาวกกลับมาสมทบกับพระเยซู

27 ขณะนั้นเอง เหล่าสาวกก็กลับมาถึง

และพากันประหลาดใจที่พบพระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง

แต่ไม่มีใครทูลถามว่า “ พระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด?” หรือ

“ ทำไมพระองค์ทรงสนทนากับนาง?”

28 แล้วหญิงนั้นทิ้งหม้อน้ำ กลับเข้าเมืองและบอกกับผู้คนว่า 29” มาเถิด

มาดูชายผู้หนึ่งซึ่งบอกทุกสิ่งที่ดิฉันได้เคยกระทำ

ท่านผู้นี้จะเป็นพระคริสต์²⁸ได้ไหม?”

30 พวกเขาออกจากเมืองมุ่งหน้ามาหาพระองค์

31 ขณะนั้นเหล่าสาวกทูลรบเร้าพระองค์ว่า “ รับบี

รับประทานอาหารเสียบ้างเถิด”

32 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

“ เรามีอาหารรับประทานซึ่งพวกท่านไม่รู้”

33 เหล่าสาวกจึงพูดกันว่า “ มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ?”

34 พระเยซูตรัสว่า “ อาหารของเรา

คือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา

---

²⁸ 4:29 หรือ พระเมสสิยาห์

และกระทำพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ 35 ท่านพูดมิใช่หรือ ว่า ‘ อีก 4 เดือนก็จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว?’ เราบอกท่านว่า จงลืมนาดูท้องนาเถิด! ข้าวสุกพร้อมจะเก็บเกี่ยวแล้ว 36 เวลา นี้ผู้เกี่ยวก็กำลังรับค่าจ้าง เวลา นี้เขากำลังเก็บเกี่ยวพืชผลสำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อผู้หว่านและผู้เกี่ยวจะยินดีด้วยกัน 37 ดังนี้จึงเป็นจริงตามคำกล่าวที่ว่า ‘ คนหนึ่งหว่าน และอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ 38 เราส่งพวกท่านไปเก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรง คนอื่นได้ตรากตรำทำงานหนัก และ ะ ท่านได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการลงแรงของเขา”

ชาวสะมาเรียมากมายเชื่อพระเยซู

39

ชาวสะมาเรียมากมายจากเมืองนั้นเชื่อในพระองค์เพราะคำพยานของหญิงนั้นที่ว่า “ พระองค์ทรงบอกทุกสิ่งที่ดิฉันได้เคยกระทำ”

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์

พวกเขาจึงรบเร้าให้พระองค์ประทับอยู่กับพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น 2 วัน 41 เนื่องด้วยพระดำรัสของพระองค์ คนอื่นๆ อีกมากมายได้กลายเป็นผู้เชื่อ

42 พวกเขาบอกหญิงนั้นว่า “ แต่จะไป

เรามีได้เชื่อเพียงเพราะคำพูดของเจ้า เตียวนี้เราได้ยินด้วยตัวของเราเอง

และเรารู้ว่าพระองค์นี้แหละคือพระผู้ช่วยให้รอดของโลกจริงๆ “

พระเยซูทรงรักษานูตรชายของข้าราชการ

43 หลังจากสองวันนั้น พระเยซูเสด็จจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี

44 (พระองค์เองได้ชี้ให้เห็นว่า

ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง)

45 ครั้นพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีก็ต้อนรับพระองค์

พวกเขาได้เคยเห็นสิ่งสารพัดที่ทรงกระทำในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อเทศกาลปัสกา เพราะพวกเขาอยู่ที่นั่นด้วย

46 พระองค์เสด็จมายังหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง หมู่บ้านนี้คือที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น และมีข้าราชการคนหนึ่งซึ่งบุตรชายของเขานอนป่วยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

47 เมื่อชายผู้นี้ได้ยินว่าพระเยซูเสด็จจากแคว้นยูเดียมาถึงแคว้นกาลิลีแล้ว จึงมาทูลอ้อนวอนพระเยซูให้ไปรักษาลูกชายของเขาซึ่งใกล้จะตายแล้ว

48 พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“ ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์และการอิทธิฤทธิ์ พวกท่านก็ไม่มีวันเชื่อ”

49 ข้าราชการผู้นั้นทูลว่า “ ท่านเจ้าข้า โปรดมาก่อนที่บุตรของข้าพเจ้าจะตาย”

50 พระเยซูตรัสตอบว่า “ กลับไปเถิด บุตรของท่านจะไม่ตาย” ชายคนนั้นเชื่อคำที่พระเยซูตรัสและลากลับไป

51 ขณะที่พวกเขาอยู่ระหว่างทางก็พบกับคนรับใช้ของเขาที่มากบอกข่าวว่าลูกชายของเขายังมีชีวิตอยู่

52 ครั้นเขาถามถึงเวลาที่บุตรชายของเขาอาการดีขึ้น พวกนั้นบอกว่า “ เขาหายไฉเมื่อวานนี้ ตอนบ่ายโมง”

53 แล้วบิดาจึงตระหนักว่าตรงกับเวลาที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“ บุตรของท่านจะมีชีวิตอยู่”

ดังนั้นเขาและคนในครัวเรือนของเขาทั้งหมดจึงเชื่อ

54 นี่คือหมายสำคัญอันอัศจรรย์ครั้งที่สองซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เมื่อเสด็จจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี

การรักษาโรคที่สระน้ำ

5 ต่อมา พระเยซูเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลของชาวยิว
2ในกรุงเยรูซาเล็ม ใกล้ประตูเกะมีสระน้ำแห่งหนึ่ง เรียกตามภาษาอารเมคว่า
เบธเสดะ²⁹ สระนี้รายล้อมด้วยศาลา 5 หลัง

3ที่นี่มีคนพิการมากมายนอนอยู่ ไม่ว่าจะคนตาบอด คนง่อย คนเป็นอัมพาต³⁰

5ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมา 38 ปีแล้ว 6เมื่อพระเยซูทรงเห็นเขานอนอยู่
และทรงทราบว่าเขาดกอยู่ในสภาพนี้มานาน ก็ตรัสกับเขาว่า

“ ท่านต้องการจะหายโรคหรือไม่?”

7 คนป่วยนั้นทูลว่า “ ท่านเจ้าข้า เวลาน้ำกระเพื่อม
ไม่มีใครช่วยข้าพเจ้าลงสระ ขณะที่ข้าพเจ้าพยายามจะลงไป
คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว”

8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ จงลุกขึ้น! ยกที่นอนเดินไปเถิด”

9ชายผู้นี้ก็หายโรคทันที เขายกที่นอนเดินไป

วันที่เกิดเหตุการณ์นี้เป็นวันสะบาโต

10พวกยิวจึงพูดกับคนที่หายโรคนั้นว่า “ นี่เป็นวันสะบาโต
บทบัญญัติห้ามเจ้าแบกที่นอน”

11 แต่เขาตอบว่า “ ชายผู้ที่รักษาข้าพเจ้าไว้ให้หาย บอกข้าพเจ้าว่า
‘ จงยกที่นอนเดินไปเถิด’ “

12 พวกเขาจึงถามว่า “ คนที่บอกให้เจ้ายกที่นอนเดินไปนั้นคือใคร?”

---

²⁹ 5:2 บางต้นฉบับว่า เบธซาธา ต้นฉบับอื่นๆ ว่า เบธไซดา

³⁰ 5:3 บางต้นฉบับที่สำคัญน้อยกว่าว่า...เป็นอัมพาต

พวกเขาคอยให้น้ำกระเพื่อม

⁴ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงมาทราบน้ำเป็นครั้งคราวในแต่ละครั้งที่
ย้ายกระเพื่อม คนแรกซึ่งลงไปในสระจะหายโรคใดๆ ที่เขาเป็นอยู่

13 คนที่หายโรคไม่ทราบว่าพระองค์คือใคร

เพราะพระเยซูได้เสด็จปะปนหายไปในช่วงชนที่นั่น

14ต่อมาพระเยซูทรงพบเขาที่พระวิหาร และตรัสว่า “ ดูเถิด ท่านสบายดีแล้ว
จงเลิกทำบาป มิฉะนั้นสิ่งเลวร้ายกว่าเดิมอาจจะเกิดกับท่าน”

15เขาก็ไปและบอกพวกยิวว่า พระเยซูคือผู้ที่รักษาเขาให้หายโรค

ชีวิตที่ผ่านมาจากพระบุตร

16 ฉะนั้นพวกยิวจึงขมเหงพระเยซู

เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นในวันสะบาโต

17พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า

“ พระบิดาของเราทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์เสมอ ตราบจนทุกวันนี้
และเราก็กำลังทำงานเช่นกัน” 18ด้วยเหตุนี้

พวกยิวยิ่งพยายามทุกวิถีทางที่จะฆ่าพระเยซู

เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงละเมิดบทบัญญัติวันสะบาโต

ยังเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาของตน อันเป็นการยกตนเองเสมอพระเจ้า

19 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

พระบุตรไม่อาจทำสิ่งใด โดยลำพังพระองค์เอง

พระองค์สามารถทำได้แต่เพียงสิ่งที่เห็นพระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ

เพราะพระบิดาทรงกระทำสิ่งใด พระบุตรก็ทรงกระทำสิ่งนั้นด้วย

20เพราะพระบิดาทรงรักพระบุตร

และสำแดงทุกสิ่งที่ทรงกระทำให้พระบุตรเห็น

ท่านจะประหลาดใจที่พระองค์จะสำแดงให้พระบุตรเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก

21เพราะพระบิดาทรงให้คนที่ตายแล้วกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อย่างไร

พระบุตรก็จะให้ชีวิตแก่ผู้ที่พระบุตรพอพระทัยอย่างนั้น 22ยิ่งกว่านั้น

พระบิดามีได้ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดแก่พระบุตร

23เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่ได้ถวายเกียรติแด่พระบิดา

ดา

ผู้ที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตรก็ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงส่งพระบุตร
มา

24 “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์
และจะไม่ถูกลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว

25 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ใกล้ถึงเวลาแล้ว

และบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่คนตายจะได้ยินเสียงพระบุตรของพระเจ้า
และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต 26 เพราะพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด
พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น

27 และพระองค์ทรงให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษา

เพราะว่าพระองค์คือบุตรมนุษย์

28 “ อย่าประหลาดใจในข้อนี้

เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งปวงซึ่งอยู่ในหลุมฝังศพของตนจะได้ยินเสียงของพระ
บุตร 29 และจะออกมา ผู้ที่ทำดีจะฟื้นขึ้นสู่ชีวิต

ผู้ที่ทำชั่วจะฟื้นขึ้นรับการลงโทษ 30 เราทำสิ่งใดโดยลำพังตัวเราเองไม่ได้เลย
เราพิพากษาตามที่เราได้ยินเท่านั้น และคำพิพากษาของเรายุติธรรม

เพราะเรามีได้มุ่งทำให้ตนเองพอใจ แต่มุ่งให้พระองค์ผู้ทรงส่งเรามาพอพระทัย

พยานรับรองพระเยซู

31 “ ถ้าเราเป็นพยานให้ตนเอง คำพยานของเราก็ไม่น่าเชื่อถือ

32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้เรา

และเรารู้ว่าคำพยานของผู้นั้นเกี่ยวกับเราก็คือเชื่อถือได้

33 “ ท่านส่งคนไปหาโยฮัน และโยฮันได้เป็นพยานถึงความจริง

34 มิใช่ที่เรายอมรับคำพยานของมนุษย์ แต่เราเอ่ยถึงเรื่องนี้เพื่อท่านจะรอด

35 ยอห์นเป็นตะเกียงที่ลุกอยู่และให้แสงสว่าง

และพวกท่านเลือกที่จะชื่นชมความสว่างของยอห์นชั่วขณะหนึ่ง

36 “เรามีคำพยานที่หนักแน่นยิ่งกว่าคำพยานของยอห์น

เพราะงานที่พระบิดาทรงมอบหมายให้เราทำให้สำเร็จและเรากำลังทำอยู่นั้นเอง

เป็นพยานว่าพระบิดาทรงส่งเรามา 37 ทั้งพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา

พระองค์เองได้ทรงเป็นพยานให้เรา ท่านไม่เคยได้ยินพระสุรเสียง

หรือเห็นรูปพรรณสัณฐานของพระองค์

38 ทั้งพระดำรัสของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในท่าน

เพราะท่านไม่เชื่อผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา

39 ท่านขยันศึกษา³¹พระคัมภีร์เพราะท่านคิดว่าโดยพระคัมภีร์ท่านจะได้ชีวิตนิรันดร์

พระธรรมเหล่านั้นคือพระคัมภีร์ที่เป็นพยานเกี่ยวกับเรา 40 ฉะนั้น

พวกท่านก็ไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต

41 “เราไม่ยอมรับการสรรเสริญจากมนุษย์ 42 แต่เรารู้จักพวกท่าน

เรารู้ว่าท่านมิได้มีความรักของพระเจ้าอยู่ในใจ

43 เราได้มาในพระนามแห่งพระบิดาของเรา และท่านไม่ยอมรับเรา

แต่ถ้าผู้อื่นมาในนามของเขาเอง ท่านจะยอมรับผู้นั้น 44 ท่านจะเชื่อได้อย่างไร

ถ้าหากท่านยอมรับคำสรรเสริญกันเอง?

แต่ไม่ชวนขวายหาคำสรรเสริญจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว³²?

45 “แต่อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านต่อพระบิดา ผู้ที่ฟ้องท่านคือโมเสส

ซึ่งท่านได้ตั้งความหวังไว้กับเขา 46 หากท่านเชื่อโมเสส ท่านควรจะเชื่อเรา

เพราะโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับเรา 47 แต่เพราะท่านไม่เชื่อสิ่งที่โมเสสเขียนไว้

ท่านจะเชื่อสิ่งที่เราพูดได้อย่างไร?”

---

³¹ 5:39 หรือ จงขยันศึกษา

³² 5:44 ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาว่า พระองค์ผู้เป็นหนึ่งเดียว

พระเยซูทรงเลี้ยง 5,000 คน

(ม ธ .14:13-21; ม ก .6:32-44; ล ก .9:10-17)

6 ต่อมา พระเยซูทรงข้ามทะเลกาลิลี (คือทะเลทิเบเรียส)

2ประชาชนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป

เพราะพวกเขาเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ที่ได้ทรงกระทำให้แก่คนป่วย

3แล้วพระเยซูทรงขึ้นไปบนเนินเขาและประทับนั่งกับเหล่าสาวกของพระองค์

4ขณะนั้นใกล้ถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว

5 เมื่อพระเยซูทรงมองไปเห็นคนหมู่ใหญ่มหาพระองค์ ก็ตรัสกับฟิลิปว่า

“ เราจะไปซื้อหาอาหารที่ไหนมาให้คนเหล่านี้รับประทาน?”

6พระองค์ตรัสถามเช่นนี้เพียงเพื่อทดสอบฟิลิป

เพราะพระองค์ทรงดำริไว้แล้วว่าทำอะไร

7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “ เงินค่าแรง 8

เดือน³³ยังซื้อขนมปังได้ไม่พอให้คนเหล่านี้กินกันคนละคำ!”

8 สาวกอีกคนหนึ่งคือ อันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตร ทูลขึ้นว่า

9” เด็กคนหนึ่งที่มีขนมปังข้าวบาร์เลย์ 5 ก้อนกับปลาเล็กๆ 2 ตัว

แต่จะพออะไรกับคนมากมายขนาดนี้?”

10 พระเยซูตรัสว่า “ ให้ประชาชนนั่งลง” ที่นั้นมีหญ้ามาก

พวกผู้ชายจึงนั่งลง พวกเขา มีราว 5,000 คน 11แล้วพระเยซูทรงรับขนมปังมา

ขอบพระคุณพระเจ้า และแจกจ่ายให้ผู้ที่นั่งอยู่ได้กินกันมากเท่าที่เขาต้องการ

พระองค์ทรงหยิบปลาทำเช่นเดียวกัน

12 เมื่อทุกคนอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสสั่งเหล่าสาวกว่า

“ จงเก็บรวบรวมเศษที่เหลือ อย่าให้เสียของ”

13พวกเขาจึงเก็บเศษที่เหลือจากขนมปังบาร์เลย์ 5 ก้อนได้เต็ม 12 ตะกร้า

---

³³ 6:7 ภาษากรีกว่า 200 เดนารีอัน

14 หลังจากประชาชนเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ก็เริ่มพูดกันว่า “ นี่คือนักเผยพระวจนะนั้นที่จะเข้ามาในโลกอย่างแน่นอน”

15 พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาตั้งใจจะมาใช้กำลังบังคับให้พระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ จึงเสด็จเสด็จขึ้นไปบนภูเขาแต่ลำพังอีก

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ

(ม ธ .14:22-33; ม ก .6:47-51)

16 พอพลบค่ำ เหล่าสาวกของพระองค์มาที่ทะเลสาบ

17 ลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ขณะนั้นมีมืดแล้ว

และพระเยซูยังไม่ได้เสด็จไปสมทบกับพวกเขา 18 ทะเลปั่นป่วนเพราะลมพัดจัด

19 พวกเขาตีกรรเชียงไปได้ 5 หรือ 6 กิโลเมตร³⁴

ก็เห็นพระเยซูทรงดำเนินบนน้ำเข้ามาหาเรือ พวกเขาจึงตกใจกลัว

20 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ นี่เราเอง อย่ากลัวเลย”

21 แล้วพวกเขาจึงเต็มใจรับพระองค์ขึ้นเรือ

และทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่กำลังมุ่งหน้าไป

22 วันรุ่งขึ้น ประชาชนที่อยู่อีกฟาก เห็นว่าก่อนหน้านั้น

ที่นั่นมีเรืออยู่ลำเดียว และพระเยซูก็ได้ลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก

พวกเขาพากันเองตามลำพัง 23 มีเรือลำอื่นๆ จากทิเบเรียสมาจอดแถวๆ

ที่ซึ่งประชาชนได้กินขนมปังหลังจากพระเยซูได้ทรงขอบพระคุณพระเจ้าแล้ว

24 เมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น

จึงลงเรือมายังเมืองคาเปอร์นาอุมเพื่อตามหาพระเยซู

พระเยซูคืออาหารแห่งชีวิต

---

³⁴ 6:19 ภาษากรีกว่า 25 หรือ 30 ซทาติออน

25 ครั้นพบพระองค์ที่อีกฟากของทะเลสาบ ก็ทูลถามพระองค์ว่า “ รับบี ท่านมาถึงที่นี่เมื่อใด?”

26 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกท่านตามหาเราไม่ใช่เพราะเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ แต่เพราะได้กินขนมปังจนอิ่ม 27อย่าชวนขวยหาอาหารที่เน่าเสียได้ แต่จงหาอาหารที่คงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน พระเจ้าพระบิดาทรงประทับตรารับรองบุตรมนุษย์แล้ว”

28 แล้วพวกเขาทูลถามพระองค์ว่า “ พวกเราต้องทำประการใด เพื่อจะทำงานที่พระเจ้าทรงประสงค์?”

29 พระเยซูตรัสตอบว่า “ งานของพระเจ้าคือ จงเชื่อในผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา”

30 ดังนั้นพวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า

“ ท่านจะให้หมายสำคัญอันอัศจรรย์อะไร เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อท่าน? ท่านจะทำอะไรบ้าง? 31บรรพบุรุษของเราได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร ดังที่เขียนไว้ว่า

‘ พระองค์ประทานอาหารจากสวรรค์ให้พวกเขารับประทาน’ ³⁵”

32 พระเยซูตรัสว่า “ เ ร า บ อ ก ความจริงแก่ท่านว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่เป็นพระบิดาของเราที่ประทานอาหารแท้จากสวรรค์แก่ท่าน

33เพราะอาหารจากพระเจ้า คือผู้ที่ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลก”

34 พวกเขาทูลว่า “ ท่านเจ้าข้า แต่ไปโปรดให้อาหารนี้แก่เราเถิด”

35 แล้วพระเยซูประกาศว่า “ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่มีวันหิวโหย และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่มีวันกระหายอีกเลย

36ทว่าดังที่เราได้บอกท่านไว้แล้ว ท่านได้เห็นเรา แต่ก็ยังไม่เชื่อ

---

³⁵ 6:31 ดู อพย. 16:4; น ห ม .9:15; ส ต ด .78:24, 25

37คนทั้งปวงที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา
เราก็จะไม่มีวันขับเขาไป

38เพราะเราได้ลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อทำตามใจของเราเอง
แต่เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา

39และน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาคือ
มิให้เราสูญเสียคนทั้งปวงที่พระองค์ประทานแก่เราไปแม้สักคนเดียว
แต่จะให้คนเหล่านี้เป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

40เพราะน้ำพระทัยของพระบิดาของเราคือ
ให้ทุกคนที่หวังพึ่งและเชื่อในพระบุตรมีชีวิตนิรันดร์
และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

41 แล้วพวกยิวจึงเริ่มพากันบ่นเกี่ยวกับพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า
“ เราเป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์”

42 พวกเขาพูดว่า “ นี่คือนะเขยลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ?
พ่อแม่ของเขาเราก็รู้จัก เขาพูดได้อย่างไรว่า ‘ เราลงมาจากสวรรค์?’ ”

43 พระเยซูตรัสตอบว่า “ หยดบ่นกันได้แล้ว 44ไม่มีใครมาหาเราได้
นอกจากพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา นั้นทรงชักนำเขามาหาเรา
และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

45มีเขียนไว้ในหนังสือผู้เผยพระวจนะว่า
‘ เขาทั้งหลายจะรับการสอนจากพระเจ้า’ ³⁶

ทุกคนที่ฟังพระบิดาและเรียนรู้จากพระองค์ก็มาหาเรา

46ไม่มีใครได้เห็นพระบิดา
เว้นแต่ผู้ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้นแหละที่ได้เห็นพระบิดา

47เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

48เราเป็นอาหารแห่งชีวิต

---

³⁶ 6:45 อ ส ย .54:13

49บ ร ร พ บุรุษของท่านได้กินมานานในถิ่นทุรกันดาร
ถึงกระนั้นพวกเขาก็ตาย 50แต่เนื้อคืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์
ซึ่งคนใดได้กินแล้วจะไม่ตาย 51เราเป็นอาหารซึ่งให้ชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์
ถ้าผู้ใดได้กินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป อาหารนี้คือเนื้อของเรา
ซึ่งเราจะให้เพื่อชีวิต ข อ ง โ ล ก ”

52 แล้วชาวยิวจึงเริ่มทู่เถียงกันอย่างรุนแรงว่า

“ ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร?”

53 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

หากท่านไม่กินเนื้อของบุตรมนุษย์และดื่มโลหิตของพระองค์

ท่านก็ไม่มีชีวิตอยู่ภายในท่าน 54ผู้ใดกินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา

ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

55เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราเป็นเครื่องดื่มแท้

56ผู้ใดกินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเรา และเราอยู่ในเขา

57พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงส่งเรามาและเรามีชีวิตอยู่เพราะพระบิดาฉันใน

ด ผู้ที่กินเราก็จะมีชีวิตอยู่เพราะเราฉันนั้น 58เนื้อคืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์

บรรพบุรุษของท่านกินมานานและตายไป

แต่ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” 59พระองค์ตรัสดังนี้

ขณะทรงสั่งสอนอยู่ในธรรมศาลาในเมืองคาเปอร์นาอุม

สาวกหลายคนเลิกติดตามพระเยซู

60 สาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า

“ นี่เป็นคำสอนที่ยากใครจะยอมรับได้?”

61 พระเยซูทรงทราบว่เหล่าสาวกของพระองค์กำลังบ่นกันเรื่องนี้

ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “ เรื่องนี้ทำให้พวกท่านขุ่นเคืองใจหรือ?

62จะว่าอย่างไรถ้าท่านเห็นบุตรมนุษย์ขึ้นสู่ที่ซึ่งพระองค์เคยอยู่มาก่อน!

63พระวิญญาณประทานชีวิต เนื้อหนังไม่สำคัญอะไรเลย

ถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านเป็นวิญญาน³⁷ และเป็นชีวิต
64ถึงกระนั้นก็มีบางคนในพวกท่านที่ไม่เชื่อ”
เนื่องจากพระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกว่าคนใด
ในพวกเขาที่ไม่เชื่อและใครจะทรยศต่อพระองค์ 65พระองค์ตรัสต่อไปว่า
“ เพราะเหตุนี้เราถึงได้บอกท่านว่า ไม่มีใครมาหาเราได้
นอกจากพระบิดาจะทรงโปรดให้เขามา”
66 ตั้งแต่นั้นมา
สาวกของพระองค์หลายคนก็หันกลับและเลิกติดตามพระองค์
67พระเยซูตรัสถามสาวกทั้งสิบสองว่า
“ พวกท่านไม่ต้องการจากไปด้วยใช่ไหม?”
68 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “ พระองค์เจ้าข้า เราจะไปหาใคร?
พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์
69ข้าพระองค์ทั้งหลายเชื่อและรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”
70แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบว่า
“ เราได้เลือกพวกท่านสาวกทั้งสิบสองมิใช่หรือ?
ถึงกระนั้นคนหนึ่ง⁷¹ในพวกท่านคือมารร้าย!” (พระองค์ทรงหมายถึงยูดาส
ผู้เป็นบุตรของซีโมน อิสคาริโอท ถึงแม้ยูดาสเป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน
ภายหลังเขาก็ทรยศต่อพระองค์)

พระเยซูในเทศกาลอยู่เพิง

7 หลังจากนั้น พระเยซูเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี
ทรงเลี่ยงห่างจากแคว้นยูเดียโดยเจตนา
เพราะพวกยิวที่นั่นคอยที่จะฆ่าพระองค์

---

³⁷ 6:63 หรือ พระวิญญาน

2 แต่เมื่อใกล้ถึงเทศกาลอยู่เพิงของชาวยิว

3 บรรดาน้องชายของพระเยซูทูลพระองค์ว่า

“ ท่านควรจะออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย

เพื่อสาวกของท่านจะได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆ ที่ท่านทำ

4 ไม่มีใครอยากเป็นที่รู้จักของสาธารณชนแล้วยังทำอะไรเจียมๆ

ในเมื่อท่านกำลังทำสิ่งเหล่านี้ ก็จงแสดงตัวต่อโลก”

5 เพราะแม้แต่บรรดา น้องชายของพระองค์เองก็ไม่เชื่อในพระองค์

6 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสบอกพวกเขาว่า

“ เวลาที่เหมาะสมสำหรับเรายังมาไม่ถึง สำหรับพวกท่านเวลาใดก็เหมาะสม

7 โลกไม่อาจเกลียดชังพวกท่าน แต่โลกเกลียดชังเรา

เพราะเราเป็นพยานว่าสิ่งที่โลกทำนั้นชั่ว 8 พวกท่านไปร่วมเทศกาลเถิด

เรายัง³⁸ไม่ไป เพราะเวลาที่เหมาะสมสำหรับเรายังมาไม่ถึง”

9 ครั้นตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ยังคงประทับที่แคว้นกาลิลี

10 อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกน้องชายของพระองค์ไปงานเทศกาลแล้ว

พระองค์ก็เสด็จไปด้วยอย่างเจียมๆ ไม่เปิดเผย

11 ที่งานเทศกาลพวกยิวมองหาพระองค์ ถามว่า “ คนนั้นอยู่ที่ไหน?”

12 ประชาชนพากันซุบซิบถึงพระองค์กันใหญ่ บ้างก็ว่า “ เขาเป็นคนดี”

บางคนว่า “ ไม่ใช่ เขาล่องวงประชาชนต่างหาก”

13 แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูตรัสสั่งสอนในเทศกาล

14 ครั้นล่วงไปถึงกลางเทศกาลแล้ว

พระเยซูก็เสด็จไปที่ลานพระวิหารและเริ่มต้นสั่งสอน 15 พวกยิวประหลาดใจ

ถามกันว่า “ คนนี้ได้ความรู้เช่นนี้มาอย่างไร ในเมื่อเขาไม่ได้เรียนมา?”

---

³⁸ 7:8 ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาไม่มีคำว่า ยัง

16 พระเยซูตรัสตอบว่า “ คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่มาจากพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา 17 ถ้าผู้ใดเลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นจะรู้ว่าคำสอนของเรามาจากพระเจ้า หรือเราพูดเอาเอง

18 คนที่พูดเอาเองก็พูดเพื่อหาเกียรติใส่ตัว แต่ผู้ที่ทำงานเพื่อพระเกียรติของพระองค์ผู้ทรงส่งเขามา ก็เป็นคนแห่งความจริง ในตัวเขาไม่มีความเท็จเลย

19 โมเสสได้ให้บทบัญญัติแก่พวกท่านมิใช่หรือ? แต่ในพวกท่านไม่มีสักคนที่รักษาบทบัญญัติ ทำไมพวกท่านพยายามที่จะฆ่าเรา?”

20 ผู้ลงชนตอบว่า “ เจ้ามีผีสิงอยู่ ใครพยายามจะฆ่าเจ้า?”

21 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ เราได้ทำการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง และพวกท่านทั้งปวงพากันประหลาดใจ

22 ถึงกระนั้นเพราะโมเสสให้พวกท่านรับสühnant (ถึงแม้ว่าอันที่จริงแล้ว สühnant ไม่ได้มาจากโมเสสแต่มาจากบรรพบุรุษ)

พวกท่านก็ให้ทารกรับสühnantในวันสะบาโต

23 ในเมื่อเด็กยังรับสühnantในวันสะบาโตได้

เพื่อมิให้ละเมิดบทบัญญัติของโมเสส

ก็แล้วทำไมพวกท่านโกรธเราที่รักษาคนทั้งคนให้หายโรคในวันสะบาโตเล่า?

24 จงเลิกตัดสินตามที่เราเห็นเพียงภายนอก

แต่จงตัดสินให้ถูกต้องตามความเป็นจริง”

พระเยซูคือพระคริสต์หรือ?

25 เมื่อถึงตอนนี้ ชาวเยรูซาเล็มบางคนเริ่มถามขึ้นว่า

“ ชายคนนี้มีมิใช่หรือที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเสีย? 26 เขาอยู่ที่นี่

กำลังพูดอยู่อย่างเปิดเผย พวกนั้นก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาสักคำ

พวกผู้มีอำนาจสรุปแน่นอนแล้วใช่ไหมว่าเขาคือพระคริสต์³⁹?

27 แต่เรารู้ว่าคนนี้มาจากไหน
เมื่อพระคริสต์เสด็จมาจะไม่มีใครรู้ว่าพระองค์ทรงมาจากไหน”

28 แล้วพระเยซูซึ่งกำลังสอนอยู่ในลานพระวิหารก็ร้องว่า “ ไซ่
พวกท่านรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาเอง
แต่พระองค์ผู้ทรงส่งเรานั้นทรงสัตย์จริง ท่านไม่รู้จักพระองค์
29 แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ทรงส่งเรามา”

30 เมื่อได้ฟังดังนั้นพวกเขา ก็พยายามจะจับพระเยซู
แต่ไม่มีใครลงมือกับพระองค์ เพราะยังไม่ถึงเวลาของพระองค์

31 แต่ประชาชนหลายคนก็มีความเชื่อในพระองค์ พวกเขาพูดว่า
“ เมื่อพระคริสต์เสด็จมา
พระองค์จะทรงกระทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์มากมายยิ่งกว่าท่านผู้นี้หรือ?”

32 พวกฟาริสีได้ยื่นประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์เช่นนั้น
พวกหัวหน้าปุโรหิตกับฟาริสีจึงส่งยามพระวิหารมาจับพระองค์

33 พระเยซูตรัสว่า “ เราอยู่กับพวกท่านเพียงชั่วระยะสั้นๆ
แล้วเราจะไปหาพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา 34 พวกท่านจะหาเราแต่ไม่พบ
และที่ซึ่งเราอยู่ท่านไม่สามารถไปได้”

35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “ ชายผู้นี้ตั้งใจจะไปไหนซึ่งเราไม่อาจหาเขาพบ?
เขาจะไปหาคนของเราที่กระจัดกระจายอยู่ในหมู่ชาวกรีก
และไปสอนพวกกรีกหรือ? 36 เขาหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดว่า
‘ พวกท่านจะหาเราแต่ไม่พบ’
และ ‘ ที่ซึ่งเราอยู่ท่านไม่สามารถไปได้?’ ”

37 ในวันสุดท้ายซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุดของเทศกาล พระเยซูทรงยืนขึ้น
และตรัสเสียงดังว่า “ ถ้าผู้ใดกระหาย ให้เขามาหาเราและดื่มเถิด

---

³⁹ 7:26 หรือ พระเมสสิยาห์ เช่นเดียวกับข้อ 27, 31, 41 และ 42

38ดั่งที่พระคัมภีร์เขียนไว้ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเรา⁴⁰
สายธารแห่งน้ำซึ่งให้ชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น”

39ที่ตรัสดั่งนี้พระองค์ทรงหมายถึงพระวิญญาณ
ซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับในภายหลัง
เวลานั้นยังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้
เนื่องจากพระเยซูยังมิได้รับพระเกียรติ

40 เมื่อได้ยินคำตรัสของพระองค์ ประชาชนบางคนพูดว่า
“ ชายผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะนั้นอย่างแน่นอน”

41 บ้างก็ว่า “ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์”
แต่ยังมีคนอื่นๆ อีกถามว่า “ พระคริสต์จะมาจากกาลิลีได้อย่างไร?

42พระคัมภีร์บอกไว้มิใช่หรือว่า
พระคริสต์จะมาจากครอปครัว⁴¹ของดาวิดและจากเบธเลเฮมเมืองที่ดาวิดอยู่?”

43ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงแตกแยกกันเพราะพระเยซู

44บางคนต้องการจับพระองค์ แต่ไม่มีใครลงมือจับพระองค์

พวกผู้นำยิวไม่เชื่อ

45 ในที่สุด

พวกยามพระวิหารจึงกลับไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสี
คนเหล่านั้นถามยามพระวิหารว่า “ ทำไมพวกเจ้าไม่จับเขามา?”

46 พวกยามประกาศว่า “ ไม่เคยมีใครพูดแบบชายผู้นี้เลย”

47 พวกฟาริสีย้อนว่า “ พวกเจ้าหมายความว่า
เขาได้ล่องลงพวกเจ้าให้หลงไปด้วยหรือ?”

---

⁴⁰ 7:38 หรือ ผู้ใดกระหาย ให้เข้ามาหาเรา และให้เขาดื่มเถิด

¹⁸ดั่งที่พระคัมภีร์เขียนไว้ ผู้ที่เชื่อในเรา

⁴¹ 7:42 ภาษากรีกว่า พงศ์พันธ์

48 มีผู้นำหรือฟาริสีคนไหนบ้างที่เชื่อเขา? 49 ไม่มีเลย!

ฝูงชนพวกนี้ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับบทบัญญัติเลย พวกเขาถูกสาปแช่งอยู่แล้ว”

50 นิโคเดมัสซึ่งก่อนหน้านั้นมาหาพระเยซู

เป็นคนหนึ่งในพวกเขาถามขึ้นว่า

51” กฎหมายของเราลงโทษใครโดยไม่ฟังเขาก่อนว่าเขาทำอะไรหรือ?”

52 พวกนั้นตอบว่า “ ท่านก็มาจากกาลิลีด้วยหรือ? จงไปค้นพระคัมภีร์ดู แล้วท่านจะพบว่าผู้เผยพระวจนะ⁴²ไม่ได้มาจากกาลิลี”

(ต้นฉบับเก่าแก่และน่าเชื่อถือที่สุดหลายสำเนา ตลอดจนพยานอื่นๆ ไม่มียอห์น 7:53-8:11)

53 จากนั้น ต่างคนต่างกลับบ้านของตน

8 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ 2 ครั้ง รุ่งสาง

พระองค์ทรงมาที่ลานพระวิหารอีก คนทั้งปวงพากันมาชุมนุมอยู่รอบพระองค์ และพระเยซูประทับนั่งเพื่อสั่งสอนพวกเขา

3 เหล่าธรรมาจารย์และพวกฟาริสีนำตัวหญิงคนหนึ่งมา

นางถูกจับฐานล่วงประเวณี พวกเขาให้นางยืนอยู่ต่อหน้าคนกลุ่มนั้น

4 แล้วทูลพระเยซูว่า “ ท่านอาจารย์หญิงผู้นี้ถูกจับขณะล่วงประเวณี

5 ในหนังสือบทบัญญัติโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างหญิงที่ทำอย่างนี้

ท่านจะว่ากระไร?” 6 เขาใช้คำถามนี้เป็นกับดักเพื่อหาเหตุกล่าวโทษพระองค์

แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงใช้นิ้วพระหัตถ์เขียนที่พื้น

7 เมื่อพวกเขายังถามไม่หยุด พระองค์ก็ทรงยัดพระกายขึ้น ตรัสกับพวกเขาว่า

---

⁴² 7:52 ต้นฉบับเก่าแก่ 2 สำเนาว่า ผู้เผยพระวจนะนั้น

“ ถ้าผู้ใดในพวกท่านไม่มีบาป ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างนางเป็น คน แ ร ก ”

8แล้วทรงโน้มพระกายลงเขียนที่พื้นอีก

9 ถึงตรงนี้ พวกที่ได้ยินก็ทยอยออกไปทีละคน เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่ จนเหลือแต่พระเยซูกับหญิงคนนั้นซึ่งยังคงยืนอยู่

10พระเยซูก็ทรงยึดพระกายขึ้นตรัสถามว่า “ หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนกันหมด? ไม่มีใครเอาโทษท่านเลยหรือ?”

11 นางทูลว่า “ ไม่มีเลย พระเจ้าข้า”

พระเยซูประกาศว่า “ เราก็คงไม่เอาโทษท่านเช่นกัน บัดนี้ จงไปเถิด และจงทิ้งวิถีชีวิตที่ผิดบาปของท่านเสีย”

คำพยานของพระเยซูเชื่อถือได้

12 เมื่อพระเยซูตรัสกับประชาชนอีก พระองค์ตรัสว่า

“ เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืดเลย แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

13 พวกฟาริสีจึงท้าทายพระองค์ว่า “ นั้นไง ท่านเป็นพยานให้ตัวเอง คำพยานของท่านเชื่อถือไม่ได้”

14 พระเยซูตรัสตอบว่า “ แม้เราเป็นพยานให้ตัวเอง

คำพยานของเราก็เชื่อถือได้ เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปไหน แต่พวกท่านไม่รู้เลยว่า เรามาจากไหนหรือจะไปไหน

15ท่านตัดสินตามมาตรฐานของมนุษย์ ส่วนเราไม่ตัดสินใคร

16แต่ถ้าเราตัดสิน คำตัดสินของเราก็ถูกต้อง เพราะเราไม่ได้ทำไปโดยลำพัง พระบิดาผู้ทรงส่งเรามาทรงสถิตอยู่กับเรา

17ในหนังสือบทบัญญัติของท่านเองก็เขียนไว้ว่าคำพยานของ 2 คนเชื่อถือได้

18เราเป็นพยานให้ตัวเอง

และพยานอีกผู้หนึ่งของเราคือพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา”

19 พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ บิดาของท่านอยู่ที่ไหน?”

พระเยซูตรัสว่า “ ท่านไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเรา ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านย่อมรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

20 พระเยซูตรัสดังนี้ขณะที่ทรงสอนอยู่ในพระวิหารใกล้ๆ กับที่วางของถวาย แต่ก็ไม่มีใครจับพระองค์ เพราะยังไม่ถึงเวลาของพระองค์

21 พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า “ เรากำลังจะไป พวกท่านจะหาเรา และพวกท่านจะตายในความบาปของท่าน ที่ซึ่งเราไปนั้น ท่านไม่สามารถไปได้”

22 คำตรัสนี้ทำให้พวกเขายิวถามกันว่า “ เขาจะฆ่าตัวตายหรือ? เพราะเหตุนั้นไซ้ใหม่เขาจึงพูดว่า ‘ ที่ซึ่งเราไปนั้น ท่านไม่สามารถไปได้?’ ”

23 แต่พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ พวกท่านมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้

24 เราบอกแล้วว่าท่านจะตายในความบาปของตน

ถ้าท่านไม่เชื่อว่าเราคือผู้ที่เราอ้างว่าเราเป็น⁴³

ท่านจะตายในความบาปของตนอย่างแน่นอน”

25 พวกเขาทูลถามว่า “ ท่านคือใคร?”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ ก็อย่างที่เราอ้างมาโดยตลอด

26 เรามีหลายอย่างที่จะพูดในการตัดสินท่าน

แต่พระองค์ผู้ทรงส่งเรามานั้นเชื่อถือได้ และสิ่งที่เราได้ยินมาจากพระองค์นั้น เราก็จ้างแก่โลก”

27

พวกเขาไม่เข้าใจที่พระองค์กำลังบอกพวกเขาเกี่ยวกับพระบิดาของพระองค์ 28 ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “ เมื่อท่านยกบุตรมนุษย์ขึ้นบนไม้กางเขนแล้ว ท่านจะรู้ว่าเราคือผู้ที่เราอ้างว่าเราเป็น และเราไม่ได้ทำอะไรโดยลำพัง

---

⁴³ 8:24 หรือ เราคือผู้นั้น เช่นเดียวกับข้อ 28

แต่พูดตามที่พระบิดาได้ทรงสอนไว้ 29พระองค์ผู้ทรงส่งเรามาทรงสถิตกับเรา พระองค์มิได้ทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะเราทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัยเสมอ”
30เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ หลายคนก็มีความเชื่อในพระองค์

ลูกหลานของอับราฮัม

31 พระเยซูตรัสกับชาวยิวที่ได้เชื่อพระองค์ว่า

“ ถ้าท่านยึดมั่นในคำสอนของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราจริงๆ

32แล้วท่านจะรู้จักความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นไท”

33 พวกเขาตอบว่า “ เราเป็นลูกหลานของอับราฮัม ไม่เคยเป็นทาสใคร ท่านพูดมาได้อย่างไรว่าเราจะเป็นไท?”

34 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป 35ทาสไม่ได้อยู่ในครอบครัวตลอดไป

แต่บุตรต่างหากที่เป็นของครอบครัวตลอดไป

36ฉะนั้นหากพระบุตรทรงช่วยให้ท่านเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทอย่างแท้จริง

37เรารู้ว่าท่านเป็นลูกหลานของอับราฮัม กระนั้นท่านก็พร้อมที่จะฆ่าเรา เพราะท่านไม่เชื่อคำพูดของเราเลย

38เรากำลังบอกท่านถึงสิ่งที่เราได้เห็นเมื่ออยู่กับพระบิดา

และท่านก็ทำสิ่งที่ท่านได้ยินจากบิดาของท่าน⁴⁴”

39 พวกเขาทูลตอบว่า “ อับราฮัมคือบิดาของเรา”

พระเยซูตรัสว่า “ ถ้าท่านเป็นลูกหลานของอับราฮัม

ท่านคงจะ⁴⁵ทำสิ่งที่อับราฮัมได้ทำ 40แต่เนื้ท่านตั้งใจแน่วแน่จะฆ่า

เรา ผู้บอกความจริงซึ่งเราได้ยินจากพระเจ้าแก่ท่านอับราฮัมไม่ทำเช่นนั้น

41ท่านกำลังทำสิ่งที่บิดาของท่านเองทำ”

---

⁴⁴ 8:38 หรือ อยู่กับพระบิดา ฉะนั้นจงทำสิ่งที่ท่านเคยได้ยินจากพระบิดา

⁴⁵ 8:39 ดันฉบับเก่าแก่บางสำเนาว่า ถ้าท่านเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็จง...

พวกเขาคัดค้านว่า “ เราไม่ใช่ลูกนอกสมรส
เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้าเอง”

ลูกของมาร

42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ หากพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่าน
ท่านคงจะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้า และบัดนี้เราอยู่นี้แล้ว เราไม่ได้มาเอง
แต่พระองค์ทรงส่งเรามา 43ทำไมท่านจึงไม่เข้าใจคำพูดของเรา?

ก็เพราะท่าน ไม่สามารถรับฟังสิ่งที่เราพูด

44ท่านเป็นของมารผู้เป็นบิดาของท่าน

และท่านต้องการทำตามความประสงค์ของบิดาของท่าน

มารเป็นผู้ฆ่าคนมาตั้งแต่แรก มันมิได้ยึดมั่นในความจริง

เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมาร เมื่อพูดโกหก มันก็พูดตามสันดานของมัน

เพราะมารเป็นผู้มุสา และเป็นบิดาแห่งคำมุสา 45แต่เพราะเราพูดความจริง

ท่านจึงไม่เชื่อเรา! 46มีใครในพวกท่านที่พิสูจน์ได้ว่า เราทำผิดบาป?

ถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา?

47ผู้ที่เป็นคนของพระเจ้าย่อมรับฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัส

เหตุที่พวกท่านไม่ยอมรับฟังก็เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของพระเจ้า”

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระองค์เอง

48 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “ เราพูดถูกมิใช่หรือว่า

ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิง?”

49 พระเยซูตรัสว่า “ เราไม่ได้ถูกผีสิง

แต่เราถวายพระเกียรติพระบิดาของเรา และท่านหล่เกียรติเรา

50เราไม่ได้แสวงหาเกียรติให้ตัวเอง แต่มีผู้หนึ่งหาให้เรา

และพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสิน 51เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นก็จะไม่พบกับความตายเลย ”

52 เมื่อได้ยินเช่นนี้พวกยิวร้องว่า “ เดียวนี้เรารู้ว่าท่านถูกผีสิง!
อับราฮัมตายไปแล้ว เหล่าผู้เผยพระวจนะก็ตายไปแล้วเช่นกัน
กระนั้นท่านยังมาพูดว่า

ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของท่านผู้นั้นจะไม่ลิ้มรสความตายเลย

53 ท่านยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราหรือ? อับราฮัมตายไปแล้ว
เหล่าผู้เผยพระวจนะก็เช่นกัน ท่านคิดว่าตัวเองเป็นใครกันเล่า?”

54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ หากเรายกย่องตัวเอง
เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย

พระบิดาของเราซึ่งท่านบอกว่าเป็นพระเจ้าของท่านคือผู้ที่ยกย่องเรา

55 ถึงแม้ว่าท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ หากเราพูดว่า เราไม่รู้จัก
เราก็เป็นผู้มูสาเหมือนท่าน

แต่นี้เรารู้จักพระองค์และทำตามพระคำรัสขของพระองค์

56 อับราฮัมบิดาของท่านปีติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา
เขาก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี

57 พวกยิวทูลพระองค์ว่า “ ท่านอายุยังไม่ถึง 50 ปี
และท่านได้เห็นอับราฮัมแล้วเชียวหรือ!”

58 พระเยซูตรัสว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิด
เราเป็นอยู่แล้ว”

59 เมื่อได้ยินเช่นนี้พวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์
แต่พระเยซูทรงเลี่ยงหลบ และเสด็จออกไปจากบริเวณพระวิหาร

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

พวกฟาริสีสอบสวนเรื่องการรักษาคนตาบอด

13 พวกเขานำคนที่เคยตาบอดมาพบพวกฟาริสี 14วันที่พระเยซูทรงทำโคลนรักษาตาของคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต

15เหตุฉะนั้นพวกฟาริสีจึงถามด้วยว่า เขาหายตาบอดได้อย่างไร คนนั้นบอกว่า “ ท่านผู้นั้นเอาโคลนทาที่ตาทั้งสองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไปล้างออก และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็มองเห็น”

16 ฟาริสีบางคนพูดว่า “ ชายผู้นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่ถือรักษาวันสะบาโต”

แต่คนอื่นๆ

ถามว่า” ค น บ า ป จ ะ ท ำ ห ม า ย ส ำ ค ัญ อ ัน อ ั ศ จ ร ร ย ์ เ ช น น ี ไ ด ้อ ย ำ ง ไ ่ ?

” พวกเขาจึงแตกแยกกัน

17 ในที่สุด พวกเขาหันมาถามชายตาบอดอีกว่า

“ เจ้าจะว่าอะไรเกี่ยวกับคนนั้น? ในเมื่อเขาทำให้เจ้าหายตาบอด”

เขาตอบว่า “ ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ”

18 พวกเขายังไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอดและกลับมองเห็นได้

จนกระทั่งได้เรียกบิดามารดาของเขามา 19พวกเขาถามว่า

“ นี่คือนักชายของเจ้าไซไหม? นี่คือนคนที่เจ้าบอกว่าตาบอดแต่กำเนิดไซไหม? เดี่ยวนี้เขามองเห็นได้อย่างไร?”

20 บิดามารดาของเขาตอบว่า “ เรารู้ว่าเขาเป็นลูกของเรา

และเรารู้ว่าเขาตาบอดมาตั้งแต่เกิด

21แต่เราไม่รู้ว่าเดี๋ยวนี้เขามองเห็นได้อย่างไร

หรือใครรักษาตาของเขาให้หายบอด จงถามเขาเถิด เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว

เขาพูดเองได้” 22บิดามารดาของเขาพูดเช่นนั้น เพราะกลัวพวกยิว

เพราะพวกเขาได้ตกลงกันไว้ว่า ใครยอมรับพระเยซูเป็นพระคริสต์⁴⁷

จะถูกอเปหิจากธรรมศาลา 23 ฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงบอกว่า

“ เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว จงถามเขาเถิด”

24 พวกนั้นจึงเรียกตัวคนที่เคยตามอดมาพบเป็นครั้งที่สอง และพูดว่า

“ จงถวายพระสิริแด่พระเจ้า⁴⁸ เรารู้ว่าคนนั้นเป็นคนบาป”

25 เขาตอบว่า “ ท่านผู้นั้นเป็นคนบาปหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ
สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือ ข้าพเจ้าเคยตามอด แต่เดี๋ยวนี้เห็นแล้ว!”

26 แล้วพวกเขาจึงถามว่า “ เขาทำอะไรกับเจ้า?

เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด?”

27 เขาตอบว่า “ ข้าพเจ้าก็บอกไปแล้วและพวกท่านไม่ฟัง

ทำไมท่านอยากฟังอีก? ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ?”

28 แล้วพวกนั้นจึงพากันประณามเขาเป็นการใหญ่และกล่าวว่า

“ เจ้าเป็นสาวกของคนนั้น! ส่วนเราเป็นสาวกของโมเสส!

29 เรารู้ว่าพระเจ้าตรัสกับโมเสส

แต่ส่วนคนนั้นเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามาจากไหน”

30 ชายคนนั้นตอบว่า “ แปลกจริงๆ! ท่านไม่รู้ว่าเขามาจากไหน

แต่เขาก็รักษาตาของข้าพเจ้าให้หายบอด

31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงฟังคนบาป

พระองค์ทรงฟังคนที่อยู่ในทางพระเจ้าผู้กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์

32 ไม่เคยมีใครได้ยินถึงการรักษาคนตาบอดแต่กำเนิดให้มองเห็นได้

33 หากท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า ท่านย่อมไม่สามารถทำอะไรได้เลย”

34 พวกนั้นตอบคำของเขาว่า “ เจ้าจมปลักอยู่ในบาปมาตั้งแต่เกิด

เจ้าบังอาจอย่างไรมาสั่งสอนเรา!” แล้วอเปหิเขาจากธรรมศาลา

---

⁴⁷ 9:22 หรือ พระเมสสิยาห์

⁴⁸ 9:24 เป็นการสั่งสอนอย่างเคร่งขรึมให้พูดความจริง (ดู ยชว.7:19)

ความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

- 35 พระเยซูทรงได้ยินว่าพวกนั้นได้อาเปหิเขา เมื่อทรงพบเขา พระองค์จึงตรัสว่า “ ท่านเชื่อในบุตรมนุษย์หรือไม่?”
- 36 ชายคนนั้นถามว่า “ ท่านเจ้าข้า ใครคือบุตรมนุษย์? โปรดบอกเถิด ข้าพเจ้าจะได้เชื่อในพระองค์”
- 37 พระเยซูตรัสว่า “ บัดนี้ท่านก็ได้เห็นพระองค์แล้ว อันที่จริง พระองค์คือผู้ที่กำลังพูดอยู่กับท่าน”
- 38 คนนั้นจึงทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ” และเขาก็มีศกการพระองค์
- 39 พระเยซูตรัสว่า “ เราเข้ามาในโลกนี้เพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนตาบอดมองเห็นได้ และให้คนที่มองเห็นกลับกลายเป็นตาบอด”
- 40 ฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินเช่นนั้น ก็ทูลถามว่า “ อะไรงั้น? เราตาบอดด้วยหรือ?”
- 41 พระเยซูตรัสว่า “ ถ้าท่านตาบอด ท่านก็คงจะไม่มีบาปผิดบาป แต่นี่ท่านอ้างว่าตัวเองมองเห็นบาปผิดของท่านจึงยังคงอยู่”

ผู้เลี้ยงแกะกับฝูงแกะของเขา

- 10 “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่ไม่ได้เข้าคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าทางอื่นนั้น ก็เป็นขโมยและเป็นโจร
- 2ส่วนผู้ที่เข้าทางประตูคือผู้เลี้ยงแกะ 3ยามเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะฟังเสียงของเขา เขาเรียกแกะของเขาตามชื่อของมัน
- และ นะ ฝูงแกะออกไป 4เมื่อเขานำแกะทั้งหมดของเขาออกมาแล้ว เขาก็เดินนำหน้า และแกะของเขาตามเขาไปเพราะรู้จักเสียงของเขา
- 5แต่แกะจะไม่มีวันตามคนแปลกหน้า อันที่จริงพวกมันจะวิ่งหนีเขา

เพราะพวกมันไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า”

6พระเยซูทรงใช้โวหารเปรียบเทียบนี้

แต่เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงบอกอะไร

7 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสอีกว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

เราเป็นประตูสำหรับแกะ 8คนทั้งปวงที่มาก่อนหน้าเราเป็นขโมยและโจร

แต่แกะไม่ฟังพวกเขา 9เราเป็นประตูนั้น ผู้ใดเข้ามาทางเราจะรอด⁴⁹

เขาจะเข้าออกและพบทุ่งหญ้า 10ขโมยนั้นมาเพียงเพื่อลัก ฆ่า และทำลาย

เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะมีชีวิต และได้ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์

11 “ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมพลีชีวิตเพื่อฝูงแกะ 12คนรับจ้าง

ไม่ใช่ผู้เลี้ยงซึ่งเป็นเจ้าของแกะ ดังนั้นเมื่อเห็นสุนัขป่ามา

เขาก็ละทิ้งฝูงแกะหนีไป แล้วสุนัขป่าก็เข้าทำร้ายฝูงแกะ

ทำให้แตกกระจัดกระจายไป 13คนนั้นหนีเพราะเขา

เป็นคนรับจ้างและไม่ได้ห่วงแกะเลย

14 “ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเรารู้จักเรา

15เช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงรู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา

และเราพลีชีวิตของเราเพื่อแกะนั้น 16เร ่า มีแกะอื่นซึ่งมิใช่ของคอกนี้

เราต้องพามาด้วย แกะเหล่านั้นจะฟังเสียงเราเช่นกัน และจะรวมกันเป็นฝูงเดียว

มีผู้เลี้ยงคนเดียว 17เหตุที่พระบิดาของเราทรงรักเรา

ก็เพราะเราพลีชีวิตของเราเพียง เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก

18ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเรา แต่เราพลีชีวิตโดยใจสมัคร

เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตและมีสิทธิที่จะรับชีวิตคืนมาอีก

เราได้รับคำบัญชานี้จากพระบิดาของเรา”

19 พระดำรัสเหล่านี้ ทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีกครั้ง 20หลายคนพูดว่า

“ เขาถูกผีสิงและคลุ้มคลั่ง ไปฟังเขาทำไม?”

---

⁴⁹ 10:9 หรือ ได้รับการดูแลให้ปลอดภัย

21 แต่คนอื่นๆ พูดว่า “ นี่ไม่ใช่คำพูดของคนที่ถูกผีสิง
ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?”

พวกยิวไม่เชื่อ

22 แล้วก็ถึงเทศกาลฉลองพระวิหาร⁵⁰ที่กรุงเยรูซาเล็ม
ขณะนั้นเป็นช่วงฤดูหนาว

23 และพระเยซูทรงดำเนินอยู่ที่เฉลียงของโซโลมอนในพระวิหาร

24 พวกยิวมาห้อมล้อมพระองค์ทูลว่า “ ท่านจะให้เราข้องใจอยู่นานเท่าใด?
ถ้าท่านเป็นพระคริสต์⁵¹ ก็บอกเรามาตรงๆเถิด”

25 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราได้บอกท่านแล้วแต่พวกท่านไม่เชื่อ
การอัศจรรย์ต่างๆ ที่เราทำในพระนามพระบิดาของเรา เป็นพยานให้แก่เรา

26 แต่ท่านไม่เชื่อ เพราะท่านไม่ใช่แกะของเรา 27 แกะของเราฟังเสียงเรา

เรารู้จักแกะนั้น และแกะนั้นตามเรา 28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น

แกะนั้นจะไม่พินาศเลย ไม่มีผู้ใดชิงแกะนั้นไปจากมือของเราได้

29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นแก่เราทรงยิ่งใหญ่เหนือกว่าสิ่งทั้งปวง⁵²

ไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะนั้นจากพระหัตถ์พระบิดาของเราได้

30 เรากับพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวกัน”

31 เป็นอีกครั้งหนึ่งที่พวกยิวหยิบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์

32 แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า

“ เราได้สำแดงการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่หลายประการจากพระบิดาแก่พวกท่าน
ท่านหยิบก้อนหินจะขว้างเราเนื่องด้วยการอัศจรรย์ใด?”

---

⁵⁰ 10:22 คือ เทศกาลฮานุกกาห์

⁵¹ 10:24 หรือ พระเมสสิยาห์

⁵² 10:29 ต้นฉบับเก่าแก่หลายสำเนาว่า

สิ่งที่พระบิดาของเราได้ประทานแก่เรานั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งทั้งปวง

33 พวกยิวตอบว่า

“ ที่เราจะขว้างก้อนหินใส่ท่านไม่ใช่เพราะการอัศจรรย์ใดๆ แต่เพราะท่านพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า ท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่อ้างตัวเป็นพระเจ้า”

34 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า

“ มิเขียนไว้ในหนังสือบทบัญญัติของท่านมิใช่หรือว่า

‘ เราได้เรียกพวกเจ้าว่าเทพเจ้า’ ⁵³?

35 ถ้าเขาเรียกคนเหล่านั้นที่พระวณะของพระเจ้ามามีมาถึงว่าเทพเจ้า

และพระคัมภีร์ถูกต้องเสมอ

36 แล้วท่านจะว่าอย่างไรเกี่ยวกับผู้ที่พระบิดาทรงแยกไว้ให้เป็นคนของพระองค์เอง และทรงส่งให้เข้ามาในโลก?

แล้วทำไมท่านหาว่าเราพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เมื่อเรากล่าวว่า

‘ เราเป็นบุตรของพระเจ้า?’ 37 ถ้าเรามิได้ทำสิ่งที่พระบิดาของเราทรงกระทำ

ก็อย่าเชื่อเราเลย 38 แต่ถ้าเราทำสิ่งนั้น แม้ท่านไม่เชื่อเรา

ก็จงเชื่อการอัศจรรย์เถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเข้าใจว่า พระบิดาทรงอยู่ในเรา

และเราอยู่ในพระบิดา” 39 อีกครั้งหนึ่งที่พวกเขาพยายามจะจับพระองค์

แต่ทรงรอดพ้นเงื้อมมือของเขาไป

40

จากนั้นพระเยซูทรงข้ามแม่น้ำจอร์แดนกลับไปยังที่ซึ่งเมื่อก่อนยอห์นเคย

ให้บัพติศมา พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น 41 ผู้คนมากมายมาหาพระองค์ พูดว่า

“ ถึงแม้ยอห์นไม่เคยทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์ใดๆ เลย

แต่ทุกอย่างที่ยอห์นบอกเกี่ยวกับท่านผู้นี้ล้วนเป็นจริง”

42 และที่นั่นมีหลายคนเชื่อในพระเยซู

---

⁵³ 10:34 ส ด ด .82:6

ความตายของลาซาร์ส

- 11 ชายคนหนึ่งชื่อลาซาร์สป่วยอยู่ เขามาจากเบธานี หมู่บ้านที่มารีย์กับมารธาพี่สาวของนางอยู่
- 2มารีย์ซึ่งลาซาร์สน้องชายของนางป่วยอยู่นี้เป็นคนเดียวกับหญิงที่รินน้ำมันหอมชโลมพระเยซู และใช้ผมของนางเช็ดพระบาทของพระองค์
- 3ดังนั้นพี่สาวทั้งสองจึงให้คนมาทูลพระเยซูว่า “ พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่”
- 4 เมื่อได้ยินดังนั้นแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า “ ความเจ็บป่วยนี้ไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อให้พระบุตรของพระเจ้าได้รับเกียรติโดยการนี้
- 5พระเยซูทรงรักมารธากับน้องสาวของนางและลาซาร์ส 6กระนั้นเมื่อทรงได้ข่าวว่าลาซาร์สป่วย ก็ยังประทับอยู่ที่เดิมอีก 2 วัน
- 7 จากนั้นพระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ ให้เรากลับไปที่แคว้นยูเดียกันเถิด”
- 8 พวกเขาทูลว่า “ แต่รับบี เมื่อไม่นานมานี้เองพวกยิวพยายามจะเอาหินขว้างพระองค์ แล้วพระองค์ยังจะทรงกลับไปที่นี่อีกหรือ?”
- 9 พระเยซูตรัสตอบว่า “ กลางวันมี 12 ชั่วโมงมิใช่หรือ? ผู้ที่เดินในเวลากลางวันจะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นโดยความสว่างของโลกนี้
- 10เขาสะดุดเมื่อเขาเดินตอนกลางคืน เพราะเขาไม่มีความสว่าง”
- 11 หลังจากที่พระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ตรัสบอกพวกเขาต่อไปว่า “ ลาซาร์สเพื่อนของเรากลับไปแล้ว แต่เราจะไปที่นั่นเพื่อปลุกเขาขึ้นมา”

12 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลตอบว่า “ พระองค์เจ้าข้า หากเขาหลับอาการก็คงจะดีขึ้น” 13พระเยซูได้ตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าทรงหมายถึงการนอนหลับธรรมดา

14 ดังนั้นพระองค์จึงทรงบอกพวกเขาตรงๆ ว่า “ ลาซารัสตายแล้ว 15เพราะเห็นแก่พวกท่าน เราจึงดีใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด”

16 โธมัสที่เรียกกันว่า ดิโดมัส⁵⁴ พูดกับเหล่าสาวกคนอื่นๆ ว่า “ ให้เราไปด้วยกันเถิด เพื่อเราจะได้ตายกับพระองค์”

พระเยซูทรงปลอบใจพี่สาวทั้งสอง

17 ครั้นพระเยซูทรงมาถึง ก็พบว่าลาซารัสอยู่ในหลุมฝังศพ 4 วันแล้ว

18หมู่บ้านเบธานีห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไม่ถึง 3 กิโลเมตร⁵⁵

19สาวกหลายคนมาหา มารธา กับ มารีย์

เพื่อปลอบใจพวกนางที่สูญเสียน้องชาย

20เมื่อมารธาได้ยืนยันว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน

21 มารธาทูลพระเยซูว่า “ พระองค์เจ้าข้า หากพระองค์ทรงอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย

22แต่ข้าพระองค์รู้ว่า แม้ขณะนี้สิ่งใดๆ ที่ทรงขอพระเจ้าก็จะประทานให้แก่พระองค์”

23 พระเยซูตรัสกับนางว่า “ น้องชายของท่านจะฟื้นขึ้นมาอีก”

24มารธาทูลตอบว่า

---

⁵⁴ 11:16 แปลว่า แผล

⁵⁵ 11:18 ภาษากรีกว่า 15 ชทาคืออน

“ ข้าพระองค์ทราบว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในการเป็นขึ้นจากตายในวันสุดท้าย ”

25 พระเยซูตรัสกับนางว่า

“ เราคือผู้ที่ทำให้คนเป็นขึ้นจากตายและให้ชีวิตแก่เขา ผู้ที่เชื่อในเราจะมีชีวิตอยู่ แม้ว่าเขาตายไป

26 และไม่ว่าใครที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่ตายเลย

ท่านเชื่ออย่างนี้หรือไม่?”

27 นางทูลว่า “ เชื่อพระเจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์คือพระคริสต์⁵⁶ พระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จเข้ามาในโลก”

28 หลังจากทูลดังนั้นแล้ว นางก็กลับไปเรียกมารีย์น้องสาว บอกว่า

“ พระอาจารย์มาที่นี่แล้ว และทรงกำลังถามหาเจ้า” 29เมื่อมารีย์ได้ฟังเช่นนี้ ก็รีบลุกขึ้นมาหาพระองค์ 30ขณะนั้น พระเยซูยังมิได้เข้ามาในหมู่บ้าน แต่ยังทรงอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธามาพบพระองค์

31เมื่อพวกยิวที่คอยปลอบใจมารีย์อยู่ที่บ้าน เห็นว่านางรีบลุกขึ้นออกไป พวกเขาก็ตามนางมาคิดว่านางจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์ฝังศพ

32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับ

เมื่อนางเห็นพระองค์ก็หมอบลงแทบพระบาท ทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า หากพระองค์ทรงอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย”

33 เมื่อพระเยซูทรงเห็นนางร้องไห้ และพวกยิวที่มากับนางร้องไห้ด้วย ก็ทรงเป็นทุกข์และสะเทือนพระทัยยิ่งนัก 34ตรัสถามว่า

“ พวกท่านวางเขาไว้ที่ไหน?”

พวกเขาทูลว่า “ มาทอดพระเนตรเถิด พระเจ้าข้า”

35 พระเยซูทรงกันแสง 36แล้วพวกยิวจึงพูดว่า “ ดูลิ พระองค์ทรงรักเขายิ่งนัก!”

---

⁵⁶ 11:27 หรือ พระเมสสิยาห์

37 แต่บางคนพูดว่า “ พระองค์ผู้ทำให้คนตาบอดเห็นได้ จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?”

พระเยซูทรงให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย

38 อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงสะเทือนพระทัยยิ่งนัก พระองค์เสด็จมาที่อุโมงค์ฝังศพ ซึ่งเป็นถ้ำที่มีหินก้อนหนึ่งปิดทางเข้า

39 พระองค์ตรัสว่า “ เอาหินออก”

มารธาพี่สาวของผู้ตายทูลว่า “ แต่พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้คงมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะเขาอยู่ในอุโมงค์มา 4 วันแล้ว”

40 จากนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “ เราบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่าถ้าท่านเชื่อ ท่านจะเห็นพระสิริของพระเจ้า?”

41 ดังนั้นพวกเขาจึงเอาหินออก

แล้วพระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นและตรัสว่า “ ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงสดับฟังข้าพระองค์

42 ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์เสมอ แต่ที่ทูลเช่นนี้ก็เพื่อประโยชน์ของผู้คนซึ่งยืนอยู่ที่นี่ เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา”

43 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระเยซูทรงเรียกด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า “ ลาซารัส ออกมาเถิด!” 44 ผู้ตายก็ออกมา มีแถบผ้าลินินพันมือและเท้าของเขา

และมีผ้าผืนหนึ่งคลุมศีรษะไว้แต่ใบหน้าของเขาไว้

พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า

“ เอาผ้าพันศพออกเสียและปล่อยเขาเถิด”

แผนสังหารพระเยซู

45 ฉะนั้นชาวยิวหลายคนที่มาเยี่ยมมารีย์

และได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ ก็เชื่อในพระองค์

46 แต่พวกเขาบางคนไปพบพวกฟาริสี
และเล่าสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้พวกนั้นฟัง

47 แล้วบรรดาหัวหน้าปุโรหิตกับพวกฟาริสีจึงเรียกประชุมสภาแซนเฮดริน
พวกเขาถามกันว่า “ เราทำอะไรได้บ้าง?
ชายคนนี้ก็กำลังทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์หลายอย่าง

48 ถ้าเราชินปล่อยให้เขาทำแบบนี้ต่อไป ทุกคนก็จะพากันเชื่อเขา
แล้วพวกโรมันก็จะมายึดเอาทั้งที่⁵⁷ของเราและชาติของเราไป”

49 จากนั้นคนหนึ่งในพวกเขาชื่อคายาฟาส
ผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้นจึงพูดขึ้นว่า “ พวกท่านไม่รู้อะไรเสียเลย!
50 พวกท่านไม่ได้ตระหนักว่า สำหรับท่านแล้ว
การให้คนหนึ่งตายเพื่อประชาชน ยังดียิ่งกว่าให้ทั้งชาติต้องพินาศ”

51 เขามีได้กล่าวดังนี้ตามความคิดของเขาเอง
แต่ในฐานะมหาปุโรหิตประจำการปีนั้น
เขาพยากรณ์ว่าพระเยซูจะตายเพื่อชนชาติยิว 52 และไม่เพียงแต่ชนชาตินั้น
แต่ยังตายเพื่อบุตรของพระเจ้าที่กระจัดกระจายอยู่
เพื่อนำพวกเขาเข้ามารวมกันเป็นหนึ่งเดียว 53 ดังนั้นตั้งแต่วันนั้นมา
พวกเขาจึงวางแผนจะเอาชีวิตของพระองค์

54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่ชาวยิวอย่างเปิดเผยอีก
แต่ทรงปลีกตัวไปอยู่ที่หมู่บ้านเอฟราอิม ใกล้ถิ่นทุรกันดาร
พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นกับเหล่าสาวกของพระองค์

55 ครั้นใกล้ถึงเทศกาลปัสกาของชาวยิว
ผู้คนมากมายจากชนบทเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
เพื่อร่วมชำระตนตามระเบียบพิธีก่อนเทศกาลปัสกา

56 เขาทั้งหลายเฝ้ามองหาพระเยซู ขณะยืนอยู่ในบริเวณพระวิหาร

---

⁵⁷ 11:48 หรือ พระวิหาร

พวกเขาถามกันว่า “ ท่านคิดเห็นอย่างไร?

พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้เลยหรือ?”

57 ฝ่ายพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกฟาริสีสั่งไว้ว่า

ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหนให้มารายงาน พวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

พระเยซูทรงรับการชโลมที่เบธานี

12 6 วันก่อนถึงเทศกาลปัสกา พระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี

ถิ่นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระเยซูทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย

2 ที่นั่นมีงานเลี้ยงเป็นเกียรติแด่พระเยซู มารธาคอยปรนนิบัติอยู่

ขณะลาซารัสเป็นคนหนึ่งที่ร่วมโต๊ะกับพระองค์

3 มาริย์นำน้ำมันหอมบริสุทธิ์ราคาแพงประมาณครึ่งลิตร⁵⁸

รินรดพระบาทพระเยซู และใช้ผมของนางเช็ด กลิ่นหอมกรุ่นอบอวลทั่วทั้งบ้าน

4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ คือ ยูดาส อิสคาริโอท

ซึ่งภายหลังทรยศต่อพระองค์คัดค้านขึ้นมาว่า 5” ทำไมไม่ขายน้ำมันหอมนี้

และนำเงินไปแจกจ่ายให้คนยากจน? น้ำมันหอมนี้มีมูลค่าเท่ากับค่าแรง 1

ปี⁵⁹ทีเดียว” 6 เขาพูดเช่นนั้นมิใช่เพราะหวังใยคนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย

ในฐานะผู้ถือกระเป๋าเงิน เขาเคยยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในนั้นไป

7 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ปล่อยนางเถิด {เป็นที่ตั้งใจไว้ว่า}

นางควรจะได้รับน้ำมันนี้ไว้สำหรับวันฝังศพของเรา

8 จะมีคนจนอยู่ในหมู่ท่านเสมอ แต่ท่านจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป”

9 ขณะเดียวกันมีสาวกยิวหมู่ใหญ่รู้ว่าพระเยซูทรงอยู่ที่นั่นจึงพากันมา

พวกเขาไม่ได้มาเพียงเพราะพระองค์เท่านั้น

---

⁵⁸ 121:3 ภาษากรีกว่า 1 ลิตร

⁵⁹ 12:5 ภาษากรีกว่า 300 เหรียญเดনারิอัน

แต่เพื่อจะได้เห็นลาซาร์สผู้ซึ่งพระเยซูทรงให้เป็นขึ้นจากตายด้วย
10 ฉะนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตจึงวางแผนจะฆ่าลาซาร์สด้วย
11 เพราะลาซาร์สเป็นเหตุให้ชาวยิวหลายคนเปลี่ยนไปเชื่อพระเยซู

เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

(ม ธ .21:4-9; ม ก .11:7-10; ล ก .19:35-38)

12 วันรุ่งขึ้น

ผู้คนมากมายที่มาจากเทศกาลได้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมากรุงเยรูซาเล็ม

13 ก็ถือทางป่าลุ่มออกมาต้อนรับเสด็จ โห่ร้องว่า

“ โฮซันนา!⁶⁰”

“ สรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า!” ⁶¹

“ สรรเสริญองค์กษัตริย์แห่งอิสราเอล!”

14 พระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่ง จึงทรงลานั้น เหมือนที่มีเขียนไว้ว่า

15” ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่างกลัวเลย

ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้าเสด็จมา

ประทับนั่งมาบนลูกลา” ⁶²

---

⁶⁰ 12:13 สำนักภาษาฮีบรูแปลว่า “ ช่วยใจให้รอด”

ซึ่งกลายเป็นคำแสดงการสรรเสริญ

⁶¹ ส ด ด .118:25-26

⁶² 12:15 ศ ค ย .9:9

16 ตอนแรก เหล่าสาวกไม่เข้าใจทั้งหมดนี้

แต่เมื่อพระเยซูทรงได้รับพระเกียรติแล้ว

พวกเขาจึงตระหนักว่าสิ่งเหล่านี้มีเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์

และเขาทั้งหลายได้กระทำเช่นนั้นถวายพระองค์

17 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกับพระองค์

เมื่อครั้งทรงเรียกลาซารัสออกจากหลุมฝังศพ และทรงให้เขาเป็นขึ้นจากตาย

ก็แพร่ข่าวสืบต่อกันไป 18 ประชาชนมากมายพากันมาเฝ้าพระองค์

เพราะได้ยินมาว่าพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์นี้

19 ดังนั้นพวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “ เห็นไหม เราทำอะไรไม่ได้เลย ดุสิ

โลกทั้งโลกได้ตามเขาไปแล้ว!”

พระเยซูทำนายถึงการที่จะต้องสิ้นพระชนม์

20

ในหมู่ประชาชนที่ขึ้นไปเพื่อนมัสการในเทศกาลนั้นมีบางคนเป็นชาวกรีก

ก 21 พวกเขาไปหาฟีลิป ซึ่งมาจากเบธไซดาในแคว้นกาลิลี ขอร้องเขาว่า

“ ท่านเจ้าข้า พวกเราอยากเห็นพระเยซู” 22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์

แล้วอันดรูว์กับฟีลิปมาทูลพระเยซู

23 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ถึงเวลาแล้ว ที่บุตรมนุษย์จะได้รับพระเกียรติ

24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

ถ้าเมล็ดข้าวสาลีไม่ได้ตกลงไปในดินและตายไป ก็จะคงอยู่แค่เมล็ดเดียว

แต่ถ้าตายแล้วก็จะเกิดผลให้มีเมล็ดอื่นๆ มากมาย 25 ผู้ที่รักชีวิตจะสูญเสียชีวิต

ส่วนผู้ที่ซังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตไว้ และมีชีวิตนิรันดร์

26 ผู้ที่รับใช้เราต้องตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย

พระบิดาของเราจะให้เกียรติแก่ผู้ที่รับใช้เรา

27 “ ขณะนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะว่าอย่างไร? จะว่า ‘ ข้าแต่พระบิดา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากยามนี้ไปเถิด’ อย่างนั้นหรือ? หามิได้ เพราะเรามาถึงยามนี้ก็เพื่อเหตุนี้ 28 ข้าแต่พระบิดา ขอทรงทำให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ!”

แล้วมีพระสุรเสียงจากฟ้าสวรรค์ว่า

“ เราได้ทำให้พระนามนั้นรับเกียรติแล้ว และจะทำให้พระนามนั้นรับเกียรติอีก” 29ฝูงชนซึ่งอยู่ที่นั่น และได้ยินเสียงนี้ กล่าวว่่าเกิดฟ้าร้อง คนอื่นๆ พูดว่า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดกับพระองค์

30 พระเยซูตรัสว่า “ เสียงนี้เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน มิใช่เพื่อเรา 31บัดนี้ได้ เวลาพิพากษาโลกนี้แล้ว

บัดนี้เจ้าแห่งโลกนี้จะถูกขับไล่ออกไป

32แต่เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำคนทั้งปวงมาหาเรา”

33พระองค์ตรัสดังนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

34 ฝูงชนพูดขึ้นว่า “ พวกข้าพเจ้าทราบจากหนังสือบทบัญญัติว่า พระคริสต์⁶³จะทรงดำรงนิรันดร์ ไฉนท่านจึงพูดว่า

‘ บุตรมนุษย์จะต้องถูกประหาร⁶⁴?’ ใครคือ ‘ บุตรมนุษย์’ ผู้นี้?”

35 แล้วพระเยซูตรัสบอกพวกเขาว่า

“ ท่านจะมีความสว่างอีกเพียงชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง

จงเดินต่อไปขณะที่ยังมีแสงสว่างก่อนที่ความมืดจะจู่โจมเข้ามา

ผู้ที่เดินในความมืดไม่รู้ว่าตนกำลังไปไหน

36จงวางใจในความสว่างขณะที่ท่านยังมีความสว่าง

เพื่อท่านจะได้กลายเป็นลูกแห่งความสว่าง”

ครั้นตรัสจบแล้วพระเยซูก็เสด็จไปและทรงเก็บตัวพ้นจากพวกเขา

---

⁶³ 12:34 หรือ พระเมสสิยาห์

⁶⁴ หรือ ถูกยกขึ้น

ชาวยิวยังคงไม่เชื่อ

37 แม้พระเยซูได้กระทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์ทั้งปวงนี้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขา ก็ยังไม่เชื่อพระองค์

38 ทั้งนี้เป็นไปตามคำของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะซึ่งว่า

“ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครเล่าเชื่อถ้อยคำของเรา
และพระกรแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ผู้ใด?” ⁶⁵

39 ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่อาจเชื่อ
เพราะดังที่อิสยาห์กล่าวไว้อีกตอนหนึ่งว่า

40” พระองค์ได้ทำให้ตาของพวกเขามืดบอด
และทำให้จิตใจของพวกเขาตายด้าน
ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถเห็นด้วยตา
ไม่เข้าใจด้วยจิตใจ
ทั้งไม่ยอมหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย” ⁶⁶

41อิสยาห์กล่าวเช่นนี้เพราะเขาเห็นพระสิริของพระเยซูและกล่าวถึงพระองค์

42 กระนั้น ในเวลาเดียวกันแม้ในหมู่ผู้นำก็มีหลายคน que เชื่อในพระองค์
แต่ไม่กล้าแสดงตัว เพราะกลัวถูกพวกฟาริสีเปหิจากธรรมศาลา

43ด้วยว่าพวกเขารักการสรรเสริญจากมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญจากพระเจ้า
า

---

⁶⁵ 12:38 อ ส ย .53:1

⁶⁶ 12:40 อ ส ย .6:10

44 แล้วพระเยซูทรงร้องว่า “ เมื่อผู้ใดเชื่อในเรา
เขาไม่เพียงเชื่อในเราเท่านั้น แต่ยังเชื่อในพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา
45เมื่อเขามองดูเรา เขาก็เห็นพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา
46เราเข้ามาในโลกในฐานะที่เป็นความสว่าง
เพื่อทุกคนที่เชื่อในเราจะไม่อยู่ในความมืด
47 “ ส่วนผู้ที่ได้ยินคำของเราแล้วไม่ปฏิบัติตาม เราไม่พิพากษาเขา
เพราะเรามีได้มาเพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอด
48มีผู้พิพากษาสำหรับคนที่ปฏิเสธเราและไม่ยอมรับถ้อยคำของเราอยู่แล้ว
คือถ้อยคำที่เรากล่าวนั้นเองจะตัดสินลงโทษเขาในวันสุดท้ายนั้น
49เพราะเรามีได้พูดตามใจของเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงส่งเรามา
ได้ทรงบัญชาเราว่าจะพูดอะไรและพูดอย่างไร
50เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นำสู่ชีวิตนิรันดร์ ฉะนั้นสิ่งใดๆ
ที่เราพูดก็คือสิ่งที่พระบิดาได้ตรัสบอกให้เราพูด”

พระเยซูทรงสั่งทำให้เหล่าสาวก

13 เมื่อจวนจะถึงเทศกาลปัสกา พระเยซูทรงทราบว่า
ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดาด้วย
พระองค์ทรงรักคนของพระองค์ผู้อยู่ในโลกนี้
บัดนี้พระองค์จึงทรงสำแดงที่สุดแห่งความรักของพระองค์แก่พวกเขา⁶⁷
2 ขณะกำลังรับประทานอาหารเย็น มารได้ดลใจยูดาส
อิสคาริโอทบุตรของซีโมนให้เขาทรยศต่อพระองค์
3พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ทรงมอบทุกสิ่งไว้ให้อำนาจของพระองค์
ทั้งทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และกำลังกลับไปหาพระเจ้า

---

⁶⁷ 13:1 หรือ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

4 ดังนั้นพระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากโต๊ะเสวย ถอดฉลองพระองค์ขึ้นนอกออก
เอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวของพระองค์ 5 หลังจากนั้น ทรงเทน้ำใส่อ่าง
และเริ่มล้างเท้าให้เหล่าสาวกของพระองค์ และเช็ด
ด้วยผ้าเช็ดตัวซึ่งทรงคาดเอวไว้

6 ครั้นมาถึงซีโมนเปโตร เขาทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า
จะทรงล้างเท้าข้าพระองค์หรือ?”

7 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ขณะนี้ท่านไม่เข้าใจในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่
แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ”

8 เปโตรทูลว่า “ ไม่ พระองค์จะทรงล้างเท้าข้าพระองค์ไม่ได้”
พระเยซูตรัสว่า “ ถ้าเราไม่ล้างท่าน ท่านจะไม่มีส่วนในเรา”

9 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “ พระองค์เจ้าข้า
ถ้าเช่นนั้นไม่เพียงเท้าของข้าพระองค์
แต่ทั้งมือกับศีรษะของข้าพระองค์ด้วย!”

10 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “ ผู้ที่อาบน้ำแล้ว ล้างแต่เท้าก็พอ
ทั้งกายสะอาดอยู่แล้ว ท่านทั้งหลายก็สะอาด ถึงแม้ว่าไม่ทุกคน”

11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่าใครจะทรยศพระองค์
จึงตรัสว่าไม่ใช่ทุกคนสะอาด

12 เมื่อทรงล้างเท้าพวกเขาเสร็จแล้ว ก็ทรงฉลองพระองค์
และกลับไปประทับลงยังที่ของพระองค์ ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า
“ ท่านเข้าใจสิ่งที่เราได้ทำให้ท่านหรือไม่? 13 ท่านเรียกเราว่า
‘ พระอาจารย์’ และ ‘ องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ซึ่งถูกต้องแล้ว
เพราะเราเป็นเช่นนั้น

14 ในเมื่อเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระอาจารย์ของท่านยังล้างเท้าให้
พวกท่าน ท่านก็ควรล้างเท้าให้กันและกันด้วย 15 เราได้วางแบบอย่างไว้
เพื่อพวกท่านจะทำเหมือนที่เราได้ทำเพื่อท่าน 16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

บ่าวยอมไม่เหนียวกว่านายของตน ทั้งผู้ส่งข่าวยอมไม่เหนียวกว่าผู้ที่ส่งเขาไป
17ในเมื่อท่านทราบสิ่งเหล่านี้ หากท่านปฏิบัติตามท่านก็จะเป็นสุข

พระเยซูทรงทำนายถึงการทรยศต่อพระองค์

18 “ เรามิได้หมายถึงทุกคนในพวกท่าน เรารู้จักบรรดาผู้ที่เราเลือกสรร
แต่ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่ว่า

‘ ผู้ที่รับประทานอาหารร่วมกับเราได้ทรยศหักหลังเรา⁶⁸’ ⁶⁹

19 “ เดียวนี้เรากำลังบอกท่านก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพื่อเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น
ท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น 20เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ผู้ใดรับคนที่เราส่งไปก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา”

21 ตรัสดังนี้แล้ว พระเยซูทรงทุกข์พระทัยและตรัสยืนยันว่า

“ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าคนหนึ่ง⁷⁰ในพวกท่านจะทรยศเรา”

22 เหล่าสาวกจ้องมองกัน ไม่รู้ว่าพระองค์ทรงหมายถึงคนใดในพวกเขา

23สาวกคนหนึ่งผู้ที่พระเยซูทรงรักกำลังเอนกายอยู่ถัดจากพระองค์ 24 ซีโมน
เปโตรทำท่าทางแก่สาวกผู้นี้และกล่าวว่า

“ จงทูลถามพระองค์ว่าทรงหมายถึงคนไหน”

25 ขณะเอนกายฟังพระเยซูอยู่ เขาทูลถามพระองค์ว่า “ พระองค์เจ้าข้า
คนนั้นคือใคร?”

26 พระเยซูตรัสตอบว่า “ คือคนที่เราจะหยิบขนมปังนี้จุ่มแล้วส่งให้
แล้วทรงหยิบขนมปังชิ้นหนึ่ง จุ่มและส่งให้ยูดาส อิสคาริโอท บุตรของซีโมน
27ทันทีที่ยูดาสรับขนมปังนั้น ซาตานก็เข้าดลใจเขา

พระเยซูตรัสบอกเขาว่า “ ท่านกำลังจะทำอะไรก็ไปทำโดยเร็ว”

28แต่ไม่มีสักคนที่ร่วมโต๊ะเสวยเข้าใจว่า ทำไมพระเยซูจึงตรัสกับเขาเช่นนี้

---

⁶⁸ 13:18 หรือ ยกสันเท้าใส่เรา

⁶⁹ ส ด ด .41:9

29เนื่องจากยูดาสเป็นคนถือเงิน

บางคนจึงคิดว่าพระเยซูทรงบอกให้เขาไปซื้อของจำเป็นสำหรับงานฉลองเทศกาล หรือไม่ก็ให้ท่านแก่คนยากจน 30เมื่อยูดาสรับขนมปังขึ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

พระเยซูทรงทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

(ม ธ .26:33-35; ม ก .14:29-31; ล ก .22:33, 34)

31 เมื่อเขาไปแล้ว พระเยซูตรัสว่า “ บัดนี้ บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ด้วย

32ถ้าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์⁷⁰

พระเจ้าเองก็จะทรงให้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติ

และพระองค์จะทรงให้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติในทันที

33 “ ลูกของเราเอ๋ย เราจะอยู่กับพวกท่านอีกเพียงไม่นาน ท่านจะหาเรา แต่ดังที่เราได้บอกพวกยิวไว้ และจะบอกท่าน ณ บัดนี้ คือที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านไม่สามารถไปได้

34 “ เราให้บัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลายคือ จงรักซึ่งกันและกัน ท่านต้องรักซึ่งกันและกันเหมือนดังที่เราได้รักพวกท่าน

35ถ้าท่านรักซึ่งกันและกัน คนทั้งปวงจะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา”

36 ซีโมนเปโตรทูลถามพระองค์ว่า “ พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปยังที่ใด?”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ ที่ซึ่งเราจะไปนั้น
ในขณะนี้ท่านยังไม่สามารถติดตามไปได้ แต่ท่านจะตามไปในภายหลัง”

---

⁷⁰ 13:32 ต้นฉบับเก่าแก่หลายสำเนา ไม่มีข้อความว่า

ถ้าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์

37 เปโตรทูลถามว่า “ พระองค์เจ้าข้า
ทำไมข้าพระองค์ถึงไม่สามารถติดตามพระองค์ไปในตอนนี้ได้?
ข้าพระองค์ยอมที่จะพลีชีวิตเพื่อพระองค์”

38 แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบว่า “ ท่านจะพลีชีวิตเพื่อเราจริงหรือ?
เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราถึง 3 ครั้ง!”

พระเยซูทรงปลอบประโลมใจเหล่าสาวก

14 “ อย่าให้ใจท่านทั้งหลายเป็นทุกข์ จงวางใจในพระเจ้า⁷¹
และจงวางใจในเราด้วย 2 ในนิเวศแห่งพระบิดาของเรามีห้องมากมาย
ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เรากำลังไปที่นั่น เพื่อเตรียมที่สำหรับพวกท่าน
3 และเมื่อเราไปเตรียมที่สำหรับท่าน เราจะกลับมารับท่านไปอยู่กับเรา
เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย
4 ท่านรู้จักทางไปสู่ที่ซึ่งเรากำลังจะไป”

พระเยซูทรงเป็นทางสู่พระบิดา

5 โธมัสทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า
พวกข้าพระองค์ไม่รู้ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน
ดังนั้นพวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?”

6 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต
ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา 7 หากท่านได้รู้จักเราจริงๆ
ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย นับแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระบิดาจริงๆ
แ ล ะ ได้เห็นพระองค์แล้ว”

---

⁷¹ 14:1 หรือ ท่านวางใจในพระเจ้า

8   ฟิลิปทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า ขอทรงสำแดงพระบิดาแก่เหล่าข้าพระองค์ และนั่นก็เพียงพอสำหรับข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว”

9   พระเยซูตรัสตอบว่า “ ฟิลิปเอ๋ย เราอยู่กับพวกท่านนานขนาดนี้แล้ว ท่านยังไม่รู้จักเราหรือ? ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ไฉนท่านจึงบอกว่า ‘ ขอทรงสำแดงพระบิดาแก่เหล่าข้าพระองค์’ ? 10ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา?

ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านนั้น ไม่ได้เป็นเพียงถ้อยคำของเราเอง แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงดำรงอยู่ในเรา

และทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ 11เมื่อเรากล่าวว่เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา ก็จงเชื่อเราเถิด

หรืออย่างน้อยก็เชื่อเพราะหลักฐานจากการอัศจรรย์ทั้งหลายนั้น

12เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ เขาจะกระทำแม้กระทั่งสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะเรากำลังจะไปหาพระบิดา

13และเราจะทำสิ่งใดๆ ที่พวกท่านขอในนามของเรา เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระบิดา

14สิ่งใดที่ท่านขอจากเราในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น

พระเยซูทรงสัญญาจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์

15   “ ถ้าท่านรักเรา ท่านจะเชื่อฟังสิ่งที่เราบัญชา

16และเราจะทูลขอต่อพระบิดา

และพระองค์จะประทานที่ปรึกษาอีกองค์หนึ่งให้มาอยู่กับท่านตลอดนิรันดร์

17คือองค์พระวิญญาณแห่งความจริง โลกไม่อาจรับพระองค์

เพราะโลกไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์

เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่กับท่านและจะอยู่⁷²ในท่าน

---

⁷² 14:17 ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาว่า และอยู่

18 เราจะไม่ทิ้งท่านให้เป็นลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน

19 ไม่นานนักโลกก็จะไม่ได้เห็นเราอีก แต่ท่านจะเห็นเรา เพราะเรามีชีวิตอยู่
ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย 20 ในวันนั้น

ท่านจะตระหนักว่าเราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา

และเราอยู่ในท่าน 21 ผู้ใดที่ยึดถือและเชื่อฟังคำบัญชาของเรา

ผู้นั้นก็คือผู้ที่รักเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักผู้ที่รักเรา

และเราเองก็จะรักเขาและจะสำแดงตัวของเราแก่เขา”

22 แล้วยูดาส (มิใช่ยูดาส อิสคาริโอท) ทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า

เหตุใดพระองค์จึงทรงเจตนาที่จะสำแดงพระองค์เองแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย
แต่ไม่สำแดงแก่โลก?”

23 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ถ้าผู้ใดรักเรา เขาจะเชื่อฟังคำสอนของเรา

พระบิดาของเราจะทรงรักเขา พระบิดากับเราจะมาหาเขาและอยู่กับเขา

24 ผู้ที่ไม่รักเรา จะไม่เชื่อฟังคำสอนของเรา ถ้อยคำซึ่งพวกท่านได้ยินนี้

ไม่ใช่คำของเราเอง แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา

25 “ ทั้งหมดนี้ เราได้กล่าวไว้ขณะที่เรายังอยู่กับท่าน 26 แต่องค์ที่ปรึษา

คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา

จะทรงสอนสิ่งทั้งปวงแก่ท่าน และจะ让您ระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับท่าน

27 เรามอบสันติสุขแก่ท่าน สันติสุขที่เราให้ ไม่เหมือนที่โลกให้

อย่าให้ใจท่านทุกข์ร้อนและอย่างกลัวเลย

28 “ ท่านได้ยินเราพูดว่า ‘ เรากำลังจะจากไป

และเรากำลังกลับมาหาท่าน’ หากท่านรักเรา

ท่านก็จะดีใจที่เราจะไปหาพระบิดา ด้วยว่าพระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา

29 เราบอกท่านขณะนี้ก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น เพื่อเมื่อเกิดขึ้นจริงๆ

ท่านจะได้เชื่อ 30 เราจะพูดกับพวกท่านได้อีกไม่นาน

เพราะเจ้าแห่งโลกนี้กำลังจะมา เขาไม่อาจยับยั้งขัดขวางเราได้

31 แต่โลกต้องเรียนรู้ว่าเรารักพระบิดาและทำสิ่งที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเราไว้
อย่างเคร่งครัด

“ ให้เราลุกขึ้น ไปกันเถิด”

เถาองุ่นกับแขนง

15 “ เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา
2 พระองค์ทรงตัดทุกแขนงในเราที่ไม่เกิดผลทิ้งเสีย ส่วนทุกแขนงที่เกิดผล
พระองค์ทรงลิด⁷³เพื่อให้เกิดผลมากยิ่งขึ้น
3 ท่านทั้งหลายสะอาดแล้วเพราะถ้อยคำที่เราได้กล่าวกับท่าน 4 จงคงอยู่ในเรา
และเราจะคงอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ มันต้องติดอยู่กับเถาองุ่น
ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน จะเกิดผลเองไม่ได้ นอกจากจะคงอยู่ในเรา
5 “ เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ถ้าผู้ใดคงอยู่ในเรา
และเราอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก ถ้าแยกจากเราแล้ว
ท่านไม่อาจทำสิ่งใดเลย 6 ถ้าผู้ใดมิได้คงอยู่ในเรา
ผู้นั้นจะเป็นเช่นแขนงที่ถูกตัดทิ้งและเหี่ยวเฉา
แขนงเหล่านี้จะถูกเก็บไปโยนทิ้งให้ไฟเผาเสีย
7 ถ้าท่านคงอยู่ในเราและถ้อยคำของเราคงอยู่ในท่าน จงขอสิ่งใดๆ
ที่ท่านปรารถนาแล้วท่านจะได้รับสิ่งนั้น 8 เมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก
ก็เป็นการถวายเกียรติแด่พระบิดาของเรา
และเป็นการสำแดงว่าตัวท่านเองคือสาวกของเรา
9 “ พระบิดาทรงรักเราอย่างไร เราก็รักท่านอย่างนั้น บัดนี้
จงคงอยู่ในความรักของเรา 10 ถ้าท่านเชื่อฟังคำบัญชาของเรา
ท่านก็จะคงอยู่ในความรักของเรา

---

⁷³ 15:2 คำว่า “ ลิด” ในภาษากรีกมีความหมายว่า ชำระให้สะอาดด้วย

ดังที่เราได้เชื่อฟังพระบัญชาแห่งพระบิดาของเราและคงอยู่ในความรักของพระองค์ 11 เราบอกท่านไว้เช่นนี้ เพื่อว่าความชื่นชมยินดีของเราจะอยู่ในท่าน และเพื่อว่าความชื่นชมยินดีของท่านจะเต็มบริบูรณ์ 12 คำบัญชาของเราก็คือ จงรักซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่เราได้รักท่าน

13 ไม่มีผู้ใดมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้

คือการที่เขายอมสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายตนเอง

14 ถ้าท่านทำตามสิ่งที่เราบัญชา ท่านก็เป็นมิตรสหายของเรา

15 เราไม่เรียกท่านว่าบ่าวอีกต่อไป เพราะบ่าวไม่รู้ว่าจะทำอะไร ตรงกันข้าม เรากลับเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะทุกสิ่งที่เราเรียนรู้จากพระบิดาของเรา

เราได้สำแดงให้ท่านรู้แล้ว 16 ท่านมิได้เลือกเรา

แต่เราได้เลือกท่านและแต่งตั้งให้ท่านไปเกิดผล ผลซึ่งจะอยู่ถาวร

แล้วสิ่งใดที่ท่านทูลขอในนามของเรา พระบิดาจะประทานให้แก่ท่าน

17 นี้คือคำบัญชาของเรา คือจงรักซึ่งกันและกัน

โลกเกลียดชังเหล่าสาวก

18 “ ถ้าโลกเกลียดชังท่าน จงจำไว้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน

19 ถ้าท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านในฐานะที่เป็นของโลก แต่ดังที่เป็นอยู่ ท่านไม่ได้เป็นของโลก เพราะเราได้เลือกท่านออกมาจากโลกแล้ว

ฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านไว้ว่า

‘ บ่าวยอมไม่เหน็ดกว่านายของตน’ ⁷⁴ ถ้าเขาข่มเหงเรา

เขาย่อมจะข่มเหงท่านด้วย ถ้าเขาเชื่อฟังคำสอนของเรา

เขาย่อมจะเชื่อฟังคำสอนของท่านด้วย

21 เขาจะปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้เนื่องด้วยนามของเรา

เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา 22 หากเรามีได้มาบอกกล่าวแก่เขา

---

⁷⁴ 15:20 ย น .13:16

พวกเขาก็คงจะไม่มี ความผิดบาป

แต่บัดนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวให้กับบาปของตนแล้ว

23ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย

24ท่ามกลางพวกเขาเราทำได้ทำ การอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน

ถ้าเรามีได้ทำสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็คงจะไม่มี ความผิดบาป

แต่บัดนี้พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านี้แล้ว

ฉะนั้นพวกเขายังเกลียดชังทั้งเรากับพระบิดาของเรา

25แต่ที่นี่เพื่อให้เป็นจริงตามที่เขียนไว้ในหนังสือบทบัญญัติของพวกเขาที่ว่า

‘ พวกเขาได้เกลียดชังเราโดยไม่มีเหตุ’ ⁷⁵

26 “ เราจะส่งองค์ที่ปรึกษาจากพระบิดามาหาท่าน

คือพระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งออกมาจากพระบิดา เมื่อพระองค์มาแล้ว

พระองค์จะทรงเป็นพยานให้แก่เรา 27และท่านทั้งหลายก็ต้องเป็นพยานด้วย

เพราะท่านได้อยู่กับเรามาตั้งแต่ต้น

16 “ ทั้งหมดนี้เราบอกท่านไว้ เพื่อท่านจะไม่หลงทางไป

2พวกเขาจะอเปหิต่านจากธรรมศาลา

แท้จริงสักวันหนึ่งผู้ที่ฆ่าท่านจะคิดว่าเขากำลังรับใช้พระเจ้าอยู่

3เขาจะทำเช่นนั้น เพราะไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา 4เราบอกสิ่งนี้แก่ท่าน

เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราเตือนท่านไว้แล้ว

เรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านไว้แต่แรก เพราะขณะนั้นเรายังอยู่กับท่าน

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

5 “ บัดนี้ เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา

ฉะนั้นไม่มีใครสักคนในพวกท่านที่ถามเราว่า

---

⁷⁵ 15:25 ส ด ต .35:19; 69:4

‘ พระองค์กำลังจะเสด็จไปไหน?’ “

6 เพราะเราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านไว้แล้ว ท่านจึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศก

7 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

การที่เราจะจากพวกท่านไปก็เพื่อผลดีของท่าน ถ้าเราไม่ไป

องค์ที่ปรึษาาก็จะไม่มาหาท่าน แต่ถ้าเราไป เราจะส่งพระองค์มาหาพวกท่าน

8 เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงทำให้โลก

สำนึกในความผิด⁷⁶ในเรื่องความบาป ความชอบธรรมและการพิพากษา

9 ในเรื่องความบาป ก็เพราะมนุษย์ไม่เชื่อในเรา

10 ในเรื่องความชอบธรรมก็เพราะเรากำลังจะไปหาพระบิดา

ในที่ซึ่งท่านไม่สามารถเห็นเราอีกต่อไป 11 และในเรื่องการพิพากษา

ก็เพราะบัดนี้ เจ้าแห่งโลกนี้ถูกพิพากษาลงโทษแล้ว

12 “ ยังมีอีกมากที่เราจะกล่าวกับท่าน มากเกินกว่าที่ท่านจะรับได้ในตอนนี้

13 แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมา

พระองค์จะทรงนำท่านสู่ความจริงทั้งหมด

พระองค์จะไม่ตรัสโดยลำพังพระองค์เอง แต่จะตรัสเฉพาะสิ่งที่ทรงได้ยิน

และจะทรงแจ้งแก่ท่านถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น 14 พระองค์จะทรงนำเกียรติมาให้เรา

โดยการนำสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่าน

15 ทั้งสิ้นที่เป็นของพระบิดาก็เป็นของเรา ฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า

พระวิญญาณจะทรงนำสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่าน

16 “ อีกไม่นาน ท่านจะไม่เห็นเรา และจากนั้นไม่นาน ท่านจะเห็นเรา”

ความทุกข์โศกของเหล่าสาวกจะกลับกลายเป็นความยินดี

---

⁷⁶ 16:8 หรือ จะทรงเปิดโปงความผิดของโลก

17 สาวกของพระองค์บางคนพูดกันว่า “ พระองค์ทรงหมายความว่าอะไร ?
ที่ตรัสว่า ‘ อีกไม่นาน ท่านจะไม่เห็นเรา และจากนั้นไม่นาน ท่านจะเห็นเรา’
และที่ว่า ‘ เพราะเรากำลังจะไปหาพระบิดา?’ ”

18 พวกเขาเฝ้าถามกันว่า “ ที่พระองค์ตรัสว่า ‘ อีกไม่นาน’
นั้นหมายความว่าอะไร? เราไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสเลย”

19 พระเยซูทรงเห็นว่าพวกเขาอยากทูลถามพระองค์เรื่องนี้
จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ พวกท่านถามกันอยู่ใช่ไหมว่า
เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘ อีกไม่นาน ท่านจะไม่เห็นเรา
และจากนั้นไม่นานท่านจะเห็นเรา?’ 20เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ท่านจะร้องไห้คร่ำครวญ ขณะที่โลกเปรมปรีดี ท่านจะทุกข์โศก
แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี

21หญิงที่จะคลอด ย่อมเจ็บปวดเพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อทารกคลอดออกมา
นางก็ลืมความเจ็บปวดทรมาน เพราะชื่นชมยินดีที่เด็กคนหนึ่งได้เกิดมาในโลก

22ท่านก็เช่นกัน ขณะนี้คือเวลาทุกข์โศกของท่าน แต่เราจะมาหาท่านอีก
และท่านจะชื่นชมยินดี และจะไม่มีใครเอาความชื่นชมยินดีของท่านไปได้

23ในวันนั้น ท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา พระบิดาจะประทานให้แก่ท่าน 24จนถึงบัดนี้
ท่านยังไม่ได้ขอสสิ่งใดในนามของเราเลย จงขอเถิด แล้วท่านจะได้
และความชื่นชมยินดีของท่านจะเต็มบริบูรณ์

25 “ แม้เราเคยพูดเป็นโวหารเปรียบเทียบมาตลอด
ทว่าอีกไม่นานเราจะไม่ใช้ภาษาแบบนี้อีกต่อไป แต่เราจะบอกท่านตรงๆ
เกี่ยวกับพระบิดาของเรา 26ในวันนั้น ท่านจะทูลขอพระบิดาในนามของเรา
เราไม่ได้พูดว่า เราจะทูลขอพระบิดาแทนท่าน 27เปล่าเลย
พระบิดาเองทรงรักท่าน เพราะท่านได้รักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า
28เรามาจากพระบิดาและเข้ามาในโลก
บัดนี้เรากำลังจะไปจากโลกและกลับไปหาพระบิดา”

29 แล้วเหล่าสาวกของพระเยซูจึงทูลว่า “ บัดนี้พระองค์ตรัสตรงๆ โดยไม่มีโวหารเปรียบเทียบ 30เดี๋ยวนี้

พวกข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง

และพระองค์ไม่จำเป็นต้องให้ผู้ใดมาทูลถามพระองค์

สิ่งนี้ทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูตรัสว่า “ ในที่สุดพวกท่านก็เชื่อ!⁷⁷ 32แต่วาระนั้นกำลังจะมา

และได้มาถึงแล้ว เมื่อท่านแต่ละคนจะกระจัดกระจายไปยังบ้านของตน

พวกท่านจะทิ้งเราไว้คนเดียว กระนั้นเรามาได้อยู่แต่ลำพัง

เพราะพระบิดาของเราทรงอยู่กับเรา 33เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่าน

เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะมีความทุกข์ยาก

แต่จงชื่นใจเถิด! เราได้ชนะโลกแล้ว”

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง

17 หลังจากพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว

พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์และอธิษฐานว่า

“ พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว

ข อ ทรงให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ

เพื่อว่าพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์

2 เพราะพระองค์ทรงให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจเหนือคนทั้งปวง

เพื่อพระบุตรจะได้ให้ชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ได้ประทานแก่พระบุตร

ร 3 นี้แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์

ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งแท้แต่องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์

ผู้ซึ่งพระองค์ทรงส่งมา 4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก

---

⁷⁷ 16:31 หรือ “ ตอนนี้ท่านเชื่อแล้วหรือ?”

โดยกระทำการที่พระองค์ทรงมอบหมายให้แก่ข้าพระองค์จนสำเร็จครบถ้วน
5 และบัดนี้ ข้าแต่พระบิดา

ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ตั้งแต่ก่อนโลกเริ่มขึ้น

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวก

6

“ ข้าพระองค์ได้สำแดงพระองค์⁷⁸แก่บรรดาผู้คนจากโลกนี้ที่พระองค์ปร
ประทานให้แก่ข้าพระองค์ พวกเขาเป็นของพระองค์

พระองค์ได้ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์

และพวกเขาได้เชื่อฟังพระดำรัสของพระองค์ 7 บัดนี้พวกเขาเห็นว่า

ทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์

8 เพราะข้าพระองค์ได้ให้พระดำรัสที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวก
เขา และเขาได้รับไว้ เขาทั้งหลายรู้แน่ชัดว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์

และเชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา 9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา

ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังอธิษฐานเพื่อโลก

แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์

เพราะพวกเขาเป็นของพระองค์ 10 ทุกสิ่งซึ่งข้าพระองค์มีก็เป็นของพระองค์

และทุกสิ่งซึ่งพระองค์มีก็เป็นของข้าพระองค์

แ ล ะ ข้าพระองค์ได้รับเกียรติผ่านทางพวกเขา

11 ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป แต่พวกเขายังอยู่ในโลก

และข้าพระองค์กำลังไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์

ขอทรงปกป้องคุ้มครองพวกเขาไว้โดยฤทธาานุภาพแห่งพระนามของพระองค์

---

⁷⁸ 17:6 ภ า ษ า ก รีกว่า พ ร ะ น า ม ข อ ง พ ร ะ อ ง ค์

พระนามซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกัน
เหมือนดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกัน

12 ขณะข้าพระองค์อยู่กับพวกเขา

ข้าพระองค์ได้ปกป้องและรักษาพวกเขาไว้ให้ปลอดภัยโดยพระนามซึ่งพระองค์
ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ไม่มีสักคนที่สูญหายไป

ยกเว้นผู้ที่ถูกกำหนดไว้ให้พินาศ เพื่อจะเป็นจริงตามพระคัมภีร์

13 “ บัดนี้ ข้าพระองค์กำลังไปหาพระองค์

แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ขณะยังอยู่ในโลก

เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมอยู่ภายใน

เ ข า 14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์แก่เขา

และโลกได้เกลียดชังเขา

เ พ ร า ะ เ ข า ไม่ได้เป็นของโลกเหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ได้เป็นของโลก

15 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานขอให้พระองค์ทรงเอาพวกเขาออกไปจากโลก

แต่ขอให้พระองค์ทรงปกป้องพวกเขาให้พ้นจากผู้ชั่วร้าย

16 เขาไม่เป็นของโลกเหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ได้เป็นของโลก

17 ขอทรงชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์⁷⁹ โดยความจริง

พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง 18 ข้าพระองค์ได้ส่งพวกเขาเข้าไปในโลก

เหมือนดังที่พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลก 19 เพราะเห็นแก่พวกเขา

ข้าพระองค์จึงชำระตนให้บริสุทธิ์

เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างแท้จริงด้วย

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทั้งปวง

---

⁷⁹ 17:17 ก า ษ า ก รีก แ ป ล ว่า

แ ย ก ไ ว้ เพื่อใช้ใ น ง าน คักดีสิท ธิ์ หรือท ำ ใ ห้บริสุทธิ์

เ ช่น เ ตียว กับข้อ 19

20 “ ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาเท่านั้น
แต่ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ที่เชื่อในข้าพระองค์ผ่านทางถ้อยคำของ
พวกเขาด้วย 21 เพื่อพวกเขาทั้งหมดจะเป็นหนึ่งเดียวกัน พระบิดาเจ้าข้า
พระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์อย่างไร
ก็ขอให้พวกเขาอยู่ในพระองค์และอยู่ในข้าพระองค์อย่างนั้นด้วย
เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา

22 เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น
ข้าพระองค์ได้มอบให้พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกัน
เหมือนดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกันคือ 23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา
และพระองค์อยู่ในข้าพระองค์
ขอให้พวกเขาได้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์
เพื่อให้โลกรู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาและทรงรักพวกเขาเหมือนดังที่พร
องค์ทรงรักข้าพระองค์

24 “ พระบิดาเจ้าข้า
ข้าพระองค์ปรารถนาให้บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นอยู่กับ
ข้าพระองค์ ณ ที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่ และให้พวกเขาเห็นพระสิริของข้าพระองค์
คือพระสิริซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก

25 “ ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงชอบธรรม แม้โลกไม่รู้จักพระองค์
แต่ข้าพระองค์ก็รู้จักพระองค์ และพวกเขาก็รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา
26 ข้าพระองค์ได้ทำให้พวกเขารู้จักพระองค์
และจะทำให้พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักต่อไปอีก
เพื่อความรักซึ่งพระองค์ทรงมีต่อข้าพระองค์จะอยู่ในพวกเขา
และเพื่อข้าพระองค์เองจะอยู่ในพวกเขา”

พระเยซูถูกจับกุม

(ม ธ .26:47-56; ม ก .14:43-50; ล ก .22:47-53)

18 เมื่อพระองค์อธิษฐานจบแล้ว พระเยซูทรงไปกับเหล่าสาวก

ข้ามหุบเขาขิดโรนไปยังสวนมะกอกเทศแห่งหนึ่ง

พระองค์ทรงเข้าไปในสวนนั้นพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์

2 ฝ่ายยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็รู้จักที่แห่งนี้

เ พราะพระเยซูทรงมาพบเหล่าสาวกที่นี้บ่อยๆ

3 ดังนั้นยูดาสจึงนำกองทหารกับเจ้าหน้าที่จากพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟารี

สีมาที่สวนนี้ พวกเขาถือคบไฟ ตะเกียง และอาวุธมาด้วย

4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงเสด็จออกมา

ตรัสถามพวกเขาว่า “ พวกท่านต้องการตัวใคร?”

5 พวกเขาตอบว่า “ เยชูชาวนาซาเรธ”

พระเยซูตรัสว่า “ เราคือผู้นั้น” (และยูดาสผู้ทรยศยืนอยู่กับพวกนั้น)

6เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ เราคือผู้นั้น” พวกเขาก็ผงะถอยล้มลงกับพื้น

7 พระเยซูตรัสถามอีกครั้งว่า “ พวกท่านต้องการตัวใคร?”

และเขาทั้งหลายทูลว่า “ เยชูชาวนาซาเรธ”

8 พระเยซูตรัสว่า “ เราบอกแล้วว่าเราคือผู้นั้น

หากท่านกำลังหาตัวเราก็ปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด”

9ทั้งนี้เพื่อจะเป็นจริงตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

“ เรามิได้สูญเสียคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่เราไปแม้สักคนเดียว” ⁸⁰

10 แล้วซีโมนเปโตร ก็ชักดาบของเขาออกมาฟันบ่าของมหาปุโรหิต

ถูกหูขวาขาด (บ่าวคนนั้นชื่อ มัลคัส)

11 พระเยซูตรัสสั่งเปโตรว่า “ เก็บดาบของท่านเสีย!

เราจะไม่ตีมิถ้วยซึ่งพระบิดาได้ประทานแก่เราหรือ?”

---

⁸⁰ 18:9 ย น .6:39

พระเยซูทรงถูกนำตัวไปหาอันนาส

(ม ธ .26:57)

12 แล้วกองทหารกับผู้บังคับกอง และเจ้าหน้าที่ของพวกยิว จึงจับกุมพระเยซูมัดไว้ 13 และ นำพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เขาเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น

14 คายาฟาสคือผู้ที่เคยแนะนำพวกยิวว่า จะเป็นการดีถ้าให้ชายคนเดียวตายเพื่อประชาชน

เปโตรปฏิเสธพระเยซูครั้งแรก

(ม ธ .26:69, 70; ม ก .14:66-68; ล ก .22:55-57)

15 ซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งตามพระเยซูมา สาวกคนนี้ตามพระเยซูไปจนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เพราะเขารู้จักกับมหาปุโรหิต 16 แต่เปโตรต้องคอยอยู่ข้างนอกที่ประตู สาวกคนหนึ่งที่รู้จักกับมหาปุโรหิตกลับออกมาพูดกับหญิงซึ่งทำหน้าที่อยู่ที่ประตู และพาเปโตรเข้าไปข้างใน

17 หญิงที่ประตูคนนั้นถามเปโตรว่า “ เจ้าเป็นสาวกคนหนึ่งของเขาไม่ใช่หรือ?”

เขาตอบว่า “ ไม่ ข้าไม่ได้เป็น”

18 ขณะนั้นอากาศหนาวเย็น พวกคนรับใช้กับพวกเจ้าหน้าที่ยืนอยู่รอบกองไฟที่จุดขึ้นเพื่อให้อบอุ่น เปโตรก็ยืนผิงไฟกับพวกเขาด้วย

มหาปุโรหิตไต่สวนพระเยซู

(ม ธ .26:59-68; ม ก .14:55-65; ล ก .22:63-71)

ขณะเดียวกันมหาปุโรหิตถามพระเยซูเกี่ยวกับเหล่าสาวกและคำสอนของพระองค์

20 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เรากล่าวกับโลกอย่างเปิดเผย เราสอนในธรรมศาลาหรือในพระวิหารเสมอ สถานที่เหล่านี้เป็นที่ซึ่งพวกยิวทั้งปวงมาชุมนุมกัน เราไม่ได้พูดสิ่งใดอย่างลับๆ
 21 มา สอบ ส ว น เ ร า ทำ ไ ม ? ถามคนที่ฟังเราเถิด แน่ anon พวกเขาจะรู้ว่าเราพูดอะไรบ้าง”

22 เมื่อพระเยซูตรัสเช่นนั้น เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ ก็ตบพระพักตร์พระองค์ ถามว่า “ เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนี้หรือ?”

23 พระเยซูตรัสว่า “ ถ้าเราพูดอะไรผิด ก็จงเป็นพยานสิว่าผิดตรงไหน แต่ถ้าเราพูดความจริง เจ้าตบเราทำไม?”

24 แล้วอันนาสจึงให้นำพระเยซูซึ่งยังถูกมัดอยู่ไปพบคายาฟาสมหาปุโรหิต

เปโตรปฏิเสธพระเยซูอีก

(ม ธ .26:71-75; ม ก .14:69-72; ล ก .22:58-62)

25 ขณะซีโมนเปโตรยืนฟังไฟอยู่ มีคนถามว่า “ เจ้าเป็นสาวกคนหนึ่งของเขาไม่ใช่หรือ?”

เปโตรปฏิเสธว่า “ ข้าไม่ได้เป็น”

26 คนรับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต

ซึ่งเป็นญาติกับคนรับใช้คนนั้นที่ถูกเปโตรฟันหูขาดก็ยืนยันว่า

“ ข้าเห็นเจ้าอยู่กับเขาในสวนมะกอกเทศไม่ใช่หรือ?” 27เปโตรปฏิเสธอีก และทันใดนั้น ไม้ก็เริ่มขั่น

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

(ม ธ .27:11-18, 20-23; ม ก .15:2-15; ล ก .23:2, 3, 18-25)

จากนั้นพวกยิวนำพระเยซูจากบ้านคายาฟาสไปยังวังของผู้ว่าการชาวโรมัน เมื่อถึงตอนนี้ก็เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกยิวจึงไม่เข้าไปในวัง เพื่อจะได้ไม่เป็นมลทินตามระเบียบพิธี

พวกเขาต้องการให้ตนเองเข้าร่วมรับประทานปัสกาได้

29 ดังนั้นปีลาตจึงออกมาพบพวกเขาและถามว่า “ พวกท่านฟ้องร้องชายผู้นี้ด้วยข้อหาอะไร?”

30 พวกนั้นตอบว่า “ ถ้าเขาไม่ใช่อาชญากร เราคงไม่นำตัวเขามามอบให้แก่ท่าน”

31 ปีลาตกล่าวว่า

“ พวกท่านนำตัวเขาไปตัดสินเอาเองตามกฎหมายของท่านเถิด”

พวกยิวคัดค้านว่า “ แต่เราไม่มีสิทธิประหารใคร”

32 สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามที่พระเยซูตรัสไว้ว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร

33 ปีลาตจึงกลับเข้าไปในวัง บัญชาให้นำตัวพระเยซูมา และทูลถามว่า “ ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?”

34 พระเยซูตรัสถามว่า “ นั่นเป็นความคิดของท่านเอง หรือคนอื่นมาบอกท่านเกี่ยวกับเรา?”

35 ปีลาตตอบว่า “ เราเป็นยิวหรือ?

คนร่วมชาติของท่านกับพวกหัวหน้าปุโรหิตของท่านนำตัวท่านมามอบให้แก่เรา ท่านไปทำอะไรมา?”

36 พระเยซูตรัสว่า “ อาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ หากไม่แล้วคนของเราย่อมต่อสู้ป้องกันไม่ให้พวกยิวจับกุมเรา แต่ที่อาณาจักรของเรามาจากที่อื่น”

37 ปีลาตกล่าวว่า “ ถ้าเช่นนั้น ท่านก็เป็นกษัตริย์นะสิ!”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ ท่านพุดถูก ที่ว่าเราเป็นกษัตริย์
อันที่จริงเพราะเหตุนี้ เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลกเพื่อเป็นพยานถึงความจริง
ทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเรา”

38 ปีลาตทูลถามว่า “ อะไรคือความจริง?”

ว่าแล้วก็กลับออกมาหาพวกยิวอีกครั้ง และกล่าวว่า

“ เราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรตามข้อหา

39แต่ธรรมเนียมของพวกท่านกำหนดให้เราปล่อยตัวนักโทษหนึ่งคนให้แก่พวก
ท่านในเทศกาลปีสกา ท่านต้องการให้เราปล่อยตัว ‘ กษัตริย์ของชาวยิว’
หรือ?”

40 พวกเขาตะโกนกลับไปว่า “ ไม่ ไม่ใช่คนนี้!

ปล่อยบาร์บัสให้เรา!” บาร์บัสนั้นได้มีส่วนร่วมในการกบฏ

ตัดสินใจให้ตรึงกางเขนพระเยซู

(ม ธ .27:27-31; ม ก .15:16-20)

19 จากนั้นปีลาตจึงให้เอาตัวพระเยซูไปโบยตี

2พวกทหารเอาหนามसानเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระเยซู

และให้ทรงเสี้ยวลมสีม่วง 3แล้วเขาเข้ามาหาพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า

กล่าวว่า “ ข้าแต่กษัตริย์ของชาวยิว ขอทรงพระเจริญ!”

และพวกเขาตบพระพักตร์ของพระองค์

4 ปีลาตออกมาอีกครั้งหนึ่ง และกล่าวกับพวกยิวว่า “ ดูเถิด

เรากำลังนำตัวเขาออกมาให้ท่าน

ท่านจะได้รู้ว่าเราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรตามข้อหา ” 5เมื่อพระเยซูออกมา

ทรงสวมมงกุฎหนามและเสี้ยวลมสีม่วง ปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า

“ เขาอยู่ที่นั่นแล้ว!”

6 ทันทีที่พวกหัวหน้าปุโรหิตและเจ้าหน้าที่เห็นพระองค์ ก็ร้องตะโกนว่า
“ ตรึงกางเขน! ตรึงกางเขน! “

แต่ปีลาตตอบว่า “ พวกท่านรับตัวเขาไปตรึงที่ไม้กางเขนเถิด
สำหรับเราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไร”

7 พวกยิวยื่นกรานว่า “ เรามีบทบัญญัติ
และตามบทบัญญัตินั้นเขาต้องตาย
เพราะเขาอ้างตัวเป็นบุตรของพระเจ้า”

8 เมื่อปีลาตได้ยินเช่นนี้ก็ยิ่งตกใจกลัว 9 กลับเข้ามาในวัง
ทูลถามพระเยซูว่า “ ท่านมาจากไหน?” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบ
10 ปีลาตกล่าวว่า “ ท่านไม่ยอมพูดกับเราหรือ?
ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยตัวท่าน
หรือตรึงท่านให้ตายที่ไม้กางเขนก็ได้?”

11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ท่านไม่อาจมีอำนาจเหนือเรา
หากเบื้องบนไม่ประทานลงมา ฉะนั้นผู้ที่นำตัวเรามามอบให้ท่าน
ก็มีความผิดบาปร้ายแรงกว่า”

12 นับแต่นั้น ปีลาตก็หาทางปล่อยพระเยซู แต่พวกยิวตะโกนไม่หยุดว่า
“ ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์
ใครที่อ้างตัวเป็นกษัตริย์ก็เป็นปฏิปักษ์กับซีซาร์”

13 เมื่อปีลาตได้ยินเช่นนั้น ก็นำตัวพระเยซูออกมา
และนั่งบนบัลลังก์พิพากษา ณ ที่ซึ่งเรียกกันว่า ลานศิลา (ภาษาอารเมคเรียกว่า
กับบาธา) 14 วันนั้น เป็นวันเตรียมของสัปดาห์ปีสกา เป็นเวลาราวเที่ยงวัน

ปีลาตกล่าวกับพวกยิวว่า “ นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน”

15 แต่พวกเขาร้องตะโกนว่า “ เอาตัวเขาไป! เอาตัวเขาไป!
ตรึงเขาเสียที่ไม้กางเขน!”

ปีลาตถามว่า “ จะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านที่ไม้กางเขนหรือ?”

พวกหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า “ นอกจากซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

16 ในที่สุด ปีลาตก็มอบพระเยซูให้พวกเขาไปตรึงที่ไม้กางเขน

การตรึงกางเขน

(ม ธ .27:33-44; ม ก .15:22-32; ล ก .23:33-43)

ดังนั้นพวกทหารจึงคุมตัวพระเยซูไป

17 ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานแห่งหัวกระโหลก (ซึ่งในภาษาอารเมคเรียกว่า กลโกธา) 18 ที่นั่น

เขาตรึงพระองค์บนไม้กางเขนกับอีก 2 คนขนานข้าง และพระเยซูทรงอยู่กลาง

19 ปีลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า เยชูชาวนาซาเรธ

กษัตริย์ของชาวยิว 20 พวกยิวหลายคนอ่านป้ายนี้

เพราะที่ซึ่งพระเยซูถูกตรึงไม้กางเขนอยู่ใกล้กรุง

และป้ายนั้นเขียนไว้เป็นภาษาอารเมค ลาติน และกรีก

21 พวกหัวหน้าปุโรหิตของชาวยิวจึงคัดค้านปีลาตว่า “ อย่าเขียนว่า

‘ กษัตริย์ของชาวยิว’ แต่เขียนว่าชายคนนี้อ้างตัวเป็นกษัตริย์ของชาวยิว”

22 ปีลาตตอบว่า ” สิ่งที่เราได้เขียนแล้ว ก็ปล่อยไว้อย่างนั้น”

23 เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูที่ไม้กางเขนแล้ว

ก็นำฉลองพระองค์มาแบ่งเป็น 4 ส่วน ได้ไปคนละส่วน

เหลือไว้แต่ฉลองพระองค์ชั้นในซึ่งไม่มีตะเข็บ

ทอเป็นผืนเดียวตั้งแต่บนตลอดล่าง 24 เขาพูดกันว่า “ อย่าฉีกแบ่งเลย

ให้เราจับฉลากกันว่าใครจะได้เสื้อตัวนี้ ทั้งนี้เพื่อจะเป็นจริงตามพระคำภีร์ที่ว่า

“ เสื้อผ้าของข้าพระองค์

เขาทั้งหลายเอามาจับฉลากแบ่งกัน” ⁸¹

---

⁸¹ 19:24 ส ด ต .22:18

พวกทหารทำเช่นนี้และ

25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างไม้กางเขนของพระเยซูคือ มารดาของพระองค์
นำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของโคโลปีส และมารีย์ชาวมักดาลา

26เมื่อพระเยซูทรงเห็นมารดาของพระองค์และสาวกที่ทรงรักยืนอยู่ใกล้ๆ
จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “ หญิงที่รักเอ๋ย นี่คือบุตรชายของท่าน”

27และตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “ นี่คือมารดาของท่าน” ตั้งแต่นั้นมา
สาวกคนนี้ก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ที่บ้านของตน

พระเยซูสิ้นพระชนม์

(ม ธ .27:48, 50; ม ก .15:36, 37; ล ก .23:36)

28 หลังจากนั้น โดยที่ทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จครบถ้วนแล้ว
และเพื่อจะเป็นจริงตามพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “ เรากระหายน้ำ”

29ที่นั่นมีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยวตั้งอยู่

พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้หุสบ

ชูขึ้นถึงพระโอษฐ์ของพระเยซู 30เมื่อทรงรับน้ำนั้นแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า
“ สำเร็จแล้ว” จากนั้นพระองค์ก็มอบพระเศียรลงและสิ้นพระชนม์

31 วันนั้นเป็นวันเตรียม และรุ่งขึ้นจะเป็นวันสะบาโตพิเศษ

เนื่องจากพวกยิวไม่ต้องการให้ศพค้างบนไม้กางเขนในช่วงวันสะบาโต

จึงขอปีลาตให้ทูลหาผู้ที่ถูกตรึงให้หักและเอาศพลงมา

32ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลหาของชายคนแรกที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนกับพระ
เยซูให้หัก แล้วทูลหาของอีกคนหนึ่งให้หักด้วย 33แต่เมื่อมาถึงพระเยซู

พวกเขาพบว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงมิได้ทูลหาของพระองค์

34แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระเยซู

โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ได้เป็นพยาน

และคำพยานของเขาเป็นความจริง เขารู้ว่าเขาพูดความจริง

และเขาเป็นพยานเพื่อว่าท่านทั้งหลายจะเชื่อด้วย

36 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามพระคำภีร์ที่ว่า

“ กระดูกของพระองค์จะไม่ถูกหักแม่สักซี่เดียว” ⁸²

37 และพระคำภีร์อีกตอนหนึ่งที่กล่าวว่า

“ เขาทั้งหลายจะมองดูผู้ที่พวกตนได้แทง” ⁸³

การฝังพระศพพระเยซู

(ม ธ .27:57-61; ม ก .15:42-47; ล ก .23:50-56)

38 หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธียได้ไปขอพระศพพระเยซูจากปีลาต โยเซฟเป็นสาวกของพระเยซูแต่ไม่กล้าแสดงตัวเพราะกลัวพวกยิว

เมื่อปีลาตอนุญาตแล้ว เขาก็มาเชิญพระศพไป 39 นิโคเดมัส ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้ เคยมาเฝ้าพระเยซูตอนกลางคืนก็มาร่วมด้วย พร้อมทั้งนำเครื่องหอม คือมดยอบผสมกับกฤษณาหนักประมาณ 34 กิโลกรัม⁸⁴ มา

40 ทั้งสองเชิญพระศพของพระเยซูลงมา เอาแถบผ้าลินินพันพระศพ พร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียมการฝังศพของชาวยิว

41 สถานที่ซึ่งพระเยซูถูกตรึงไม้กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่เคยฝังใครมาก่อน

42 เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และอุโมงค์ก็อยู่ใกล้ๆ เขาจึงวางพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

อุโมงค์ว่างเปล่า

(ม ธ .28:1-8; ม ก .16:1-8; ล ก .24:1-10)

---

⁸² 19:36 อ พ ย .12:46; ก ด ว .9:12; ส ด ต .34:20

⁸³ 19:37 ศ ค ย .12:10

⁸⁴ 19:39 ภ า ษ า ก รีกว่า 100 ลิตร ๑

20 เช้ามีวันต้นสัปดาห์ ขณะยังมีดยู มารีย์ชาวมัคดาลามาที่อุโมงค์ฝังศพ และเห็นว่าก้อนหินถูกเคลื่อนออกจากปากอุโมงค์แล้ว

2 ดังนั้นนางจึงวิ่งมาบอกซีโมนเปโตรกับสาวกคนที่พระเยซูทรงรักว่า

“ พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของออกจากอุโมงค์แล้ว และเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ ไหน!”

3 ดังนั้นเปโตรกับสาวกคนนั้นจึงมาที่อุโมงค์ 4 ทั้งสองวิ่งมา

แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน 5 เขาก็มองมองเข้าไป เห็นแถบผ้าลินินวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไป

6 แล้วซีโมนเปโตรซึ่งตามมาข้างหลังวิ่งมาถึงก็เข้าไปในอุโมงค์ เขาเห็นแถบผ้าลินินวางอยู่

7 พร้อมกับผ้าคลุมพระเศียรของพระเยซูพับวางไว้อยู่ต่างหาก

8 ในที่สุดสาวกคนนั้น ซึ่งมาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้ามาข้างในด้วย

เขาได้เห็นและเชื่อ 9 (พวกเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระเยซูต้องเป็นขึ้นจากความตาย)

พระเยซูทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลา

10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปบ้านของตน

11 แต่มารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะร้องไห้

นางก็มองเข้าไปในอุโมงค์ **12** เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมชุดสีขาว

นั่งอยู่ตรงที่ซึ่งพวกเขาเคยวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร อีกองค์อยู่เบื้องพระบาท

13 ทูตทั้งสองถามมารีย์ว่า “ หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม?”

มารีย์ตอบว่า “ พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปแล้ว และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

14 ว่าแล้วมารีย์ก็หันกลับมา เห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ที่นั่น

แต่นางไม่ทราบว่าเป็นพระเยซู

15 พระองค์ตรัสว่า “ หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม? เจ้ากำลังตามหาใครหรือ?”

มารีย์คิดว่าพระองค์เป็นคนสวน จึงตอบว่า “ ท่านเจ้าข้า หากท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกข้าพเจ้าว่าท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ข้าพเจ้าจะได้รับพระองค์ไป”

16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “ มารีย์เอ๋ย” มารีย์หันกลับมาหาพระองค์ และร้องออกมาเป็นภาษาอารเมคว่า “ รับโอนี่” (ซึ่งแปลว่า พระอาจารย์)

17 พระเยซูตรัสว่า “ อย่าห่วงงเหงี้ยวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้กลับไปหาพระบิดา จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า

‘ เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย’ “

18 มารีย์ชาวมักดาลาจึงไปแจ้งข่าวแก่เหล่าสาวกว่า

“ ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว!”

และเล่าถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสกับนาง

พระเยซูทรงปรากฏแก่เหล่าสาวก

19 คำวันต้นสัปดาห์นั้น เมื่อพวกสาวกมาอยู่ด้วยกัน

พวกเขาปิดประตูลงกลอนเพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูก็เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสว่า

“ สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด!” 20เมื่อตรัสแล้ว

พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ให้พวกเขาดู

เมื่อเหล่าสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็ชื่นชมยินดีเป็นล้นพ้น

21 พระเยซูตรัสอีกว่า “ สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด!

พระบิดาได้ทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งพวกท่านไปฉันนั้น”

22เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขา ตรัสว่า

“ จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด 23 ถ้าท่านอภัยบาปผิดของผู้ใด ผู้นั้นก็ได้รับการอภัย ถ้าท่านไม่อภัยให้ เขาก็ไม่ได้รับการอภัย”

ทรงปรากฏแก่โรมัส

24 ฝ่ายโรมัส (ที่เรียกกันว่า ดิโดมัส⁸⁵) หนึ่งในสาวกสิบสองคน ไม่ได้อยู่ด้วยในตอนที่พระเยซูเสด็จมา 25 ดังนั้นสาวกคนอื่นๆ จึงบอกเขาว่า “ เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว!”

แต่โรมัสกล่าวกับพวกเขาว่า “ ถ้าเราไม่ได้เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ ไม่ได้เอานิ้วแยงที่รูตะปูนั้น และไม่ได้เอามือแยงที่สีข้างของพระองค์ เราก็คงจะไม่ยอมเชื่อ”

26 สัปดาหฺ์ต่อมา เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีก โรมัสก็อยู่กับพวกเขา ทั้งๆ ที่ปิดประตูลงกลอนอยู่ แต่พระเยซูก็เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสว่า “ สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด!”

27 จากนั้นพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “ ยื่นนิ้วมาที่นี่ คู่มือของเรา ยื่นมือมาแยงที่สีข้างของเรา จงเลิกสงสัย และจงเชื่อเถิด”

28 โรมัสทูลว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และ ะ พระเจ้าของข้าพระองค์!”

29 แล้วพระเยซูตรัสบอกเขาว่า “ เพราะท่านได้เห็นเรา ท่านจึงเชื่อ ความสุขมีแก่ผู้ที่ไม่ได้เห็นแต่กระนั้นก็ยังเชื่อ”

30 พระเยซูทรงกระทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์อื่นๆ

อีกมากมายต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้

31 แต่ที่บันทึกเรื่องเหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า⁸⁶พระเยซูทรงเป็นพ

---

⁸⁵ 20:24 แ ป ล ว่า แฝด

⁸⁶ 20:31 บ า ง ตัน ณ บับว่า จ ะ ไ ต่เชื่อสืบต่อไปว่า

ระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า
และโดยความเชื่อท่านจะได้มีชีวิตในพระนามของพระองค์

พระเยซูกับการจับปลาอย่างอัศจรรย์

21

ต่อมาพระเยซูทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์อีกครั้งที่ทะเลทิเบเรียส⁸⁷ เหตุการณ์เป็นไปดังนี้ 2ซีโมน เปโตร โรมัส (ที่เรียกกันว่า ดิโดมัส) นารานาเอลจากหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี บุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกอีก 2 คนอยู่ด้วยกัน 3ซีโมนเปโตรบอกพวกเขาว่า “เราจะออกไปจับปลา” พวกนั้นพูดว่า “เราจะไปด้วย” พวกเขาจึงออกไปลงเรือ แต่ทั้งคืนไม่ได้อะไรเลย

4 ครั้นรุ่งเช้า พระเยซูทรงยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าพระเยซู

5 พระเยซูทรงร้องถามว่า “เพื่อนเอ๋ย ไม่มีปลาเลยหรือ?”
พวกเขาทูลว่า “ไม่มี”

6 พระองค์ตรัสว่า “ทอดอวนลงที่ด้านขวาของเรือเถิด
พวกท่านจะได้ปลาบ้าง”

เมื่อพวกเขาทอดอวนลงก็ได้ปลามากมายจนลากอวนไม่ขึ้น

7 แล้วสาวกคนที่พระเยซูทรงรัก จึงพูดกับเปโตรว่า

“เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า!” ทันทีที่ได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปโตรก็คว้าเสื้อตัวนอกมาสวม (เพราะตอนแรกถอดไว้) แล้วกระโดดลงน้ำ

8สาวกคนอื่นๆ นั่งเรือตามมา ลากอวนที่มีปลาติดเต็มมาด้วย

---

⁸⁷ 21:1 คือ ทะเลกาลิลี

เพราะพวกเขา อยู่ไม่ไกลจากฝั่งประมาณ 90 เมตร ⁸⁸
9พอพวกเขาขึ้นฝั่ง ก็เห็นถ่านติดไฟ มีปลาบั้งอยู่ข้างบนและมีขนมปัง
10 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาบ้าง”
11 ซีโมนเปโตรปีนขึ้นเรือ ลากอวนมาที่ฝั่ง มีปลาใหญ่เต็มอวนนับได้ 153
ตัว ถึงมากมายขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด 12พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
“ มารับประทานอาหารเข้ากันเถิด” ไม่มีสาวกคนไหนกล้าทูลถามว่า
“ ท่านเป็นใคร?” พวกเขาว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
13พระเยซูเสด็จมาหยิบขนมปังและยื่นให้พวกเขา
พระองค์ทรงหยิบปลาและทำอย่างเดียวกัน
14นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์
หลังจากพระเจ้าทรงให้พระองค์คืนพระชนม์แล้ว

พระเยซูทรงให้เปโตรกลับมาจับใช้ดั้งเดิม

15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า
“ ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรายิ่งกว่าเหล่านี้จริงๆ หรือ?”
เขาทูลว่า “ ไซ้พระเจ้าข้า
พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์”
พระเยซูตรัสว่า “ จงเลี้ยงลูกแกะของเรา”
16 พระเยซูตรัสอีกครั้งหนึ่งว่า “ ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราจริงๆ
หรือ?”
เขาทูลว่า “ ไซ้ พระเจ้าข้า
พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์”
พระเยซูตรัสว่า “ จงดูแลลูกแกะของเรานะ ”

---

⁸⁸ 21:8 ก า ษ า ก รีกว่า ป ร ะ ม า ณ 200 คิวบิต

17 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ ซิโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?”

เปโตรรู้สึกเสียใจ เพราะพระเยซูทรงถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ ท่านรักเราหรือ?”

เขาทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกอย่าง พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์”

พระเยซูตรัสว่า “ จงเลี้ยงแกะของเรา 18เรอบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านแต่งตัวของท่านเอง และไปไหนๆ ตามที่ท่านต้องการ แต่เมื่อท่านแก่แล้ว ท่านจะเหยียดมือออก มีคนอื่นมาแต่งตัวให้และนำท่านไปยังที่ซึ่งท่านไม่ต้องการไป”

19พระเยซูตรัสเช่นนี้

เพื่อบ่งบอกว่าเปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายอย่างไร แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ จงตามเรามาเถิด!”

20 เปโตรหันมาเห็นสาวกที่พระเยซูทรงรักกำลังตามมา (นี่เป็นสาวกคนเดียวที่เอนกายฟังพระเยซูในระหว่างอาหารค่ำมื้อนั้น และทูลถามว่า “ พระองค์เจ้าข้า ใครคือผู้ที่จะทรยศต่อพระองค์?”)

21เมื่อเปโตรเห็นเขาก็ทูลถามว่า “ พระองค์เจ้าข้า แล้วคนนี้เล่า?”

22 พระเยซูตรัสตอบว่า

“ ถ้าเราต้องการให้เขามีชีวิตอยู่จนเรากลับมาจะเกี่ยวอะไรกับท่าน? ท่านต้องตามเรามา” 23เพราะเหตุนี้

จึงมีคำรำลึกไปในหมู่พวกพี่น้องว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย

ที่จริงพระเยซูไม่ได้ตรัสว่าเขาจะไม่ตาย พระองค์เพียงแต่ตรัสว่า

“ ถ้าเราต้องการให้เขามีชีวิตอยู่จนเรากลับมาจะเกี่ยวอะไรกับท่าน?”

24 สาวกคนนี้แหละที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ และบันทึกไว้ เราทราบว่าคำพยานของเขานั้นจริง

25 พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมายหลายอย่าง
ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมด
ข้าพเจ้าคิดว่าแม้โลกทั้งโลกก็ไม่มีที่พอสำหรับหนังสือที่จะเขียนขึ้นนั้น